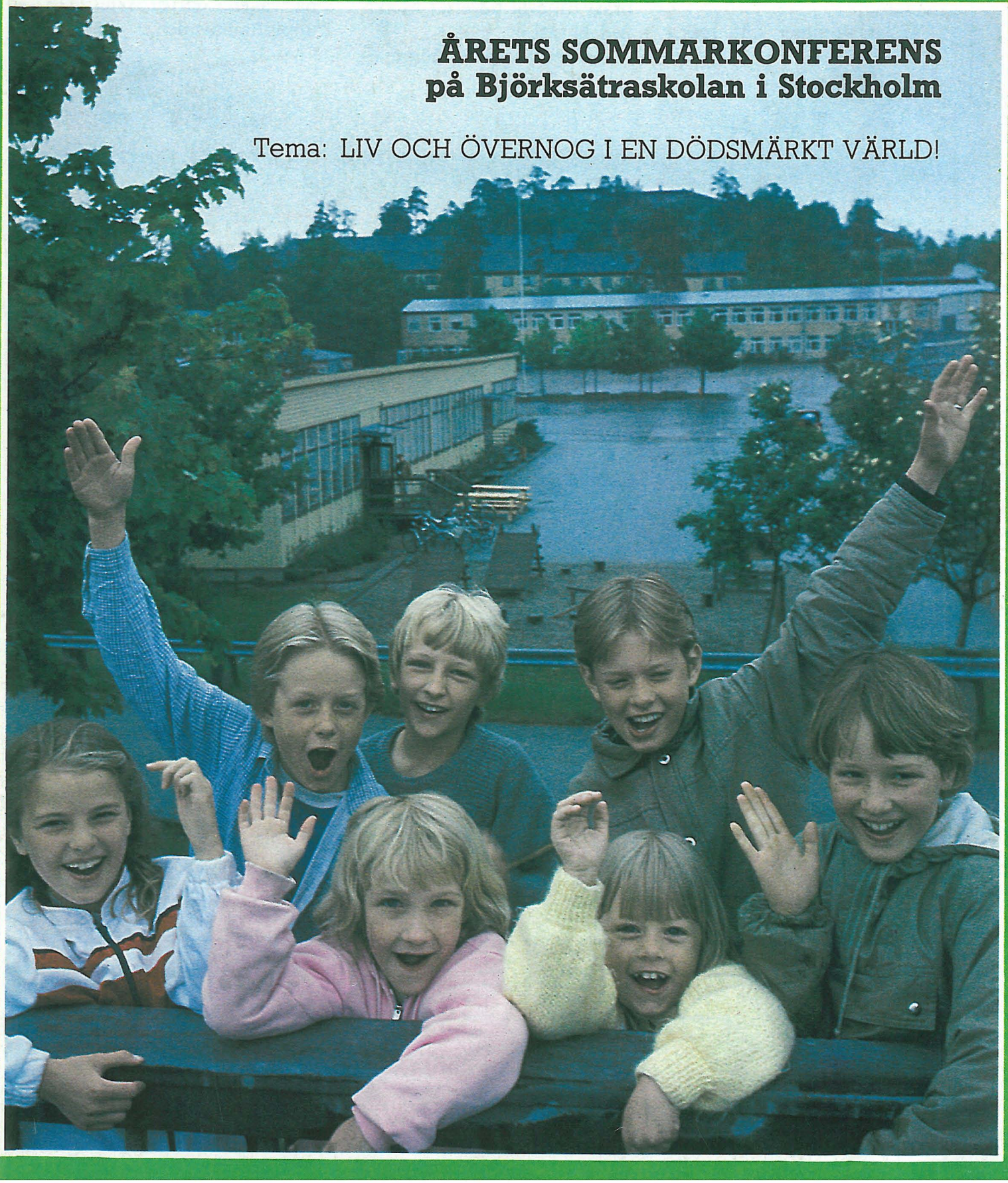
Midnattsropet

Sommarnummer • 1985 • Årgång 26 • Pris kr 7:-

Maranata-Du, vår Herre, kom!

ÅRETS SOMMARKONFERENS
på Björksätraskolan i Stockholm

Tema: LIV OCH ÖVERNOG I EN DÖDSMÄRKT VÄRLD!

Kröning och mobilisering

HERREN sade till min herre: »Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.»

Din makts spira skall HERREN utsträcka från Sion; du skall härska mitt ibland dina fiender.

Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig, såsom daggen kommer ur morgonrodnadens sköte.

HERREN har svurit och skall icke ångra sig: »Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt.»

Herren är på din högra sida, han skall krossa konungar på sin vredes dag. Han skall hålla dom bland hedningarna, överallt skola döda ligga: han skall sönderkrossa huvuden vida omkring på jorden.

Ur bäcken skall han dricka på vägen; därför skall han upplyfta huvudet.

Livets trosbekännelse

Ur Samlade skrifter av EMIL GUSTAVSSON

Vi stå hjälplösa emot vår tids otro och villfarelse, om ej den helige Ande kommer över oss! Det är icke gudsförnekaren vi kämpa emot, utan den otrosande, som regerar honom. Att sätta det mänskliga mot det mänskliga bliver endast en strid av kött och blod. Det är sanningens och lögnens andar, som stå i fejd mot varandra, och striden blir allvarligare, ju mera det närmar sig ett avgörande till full seger eller nederlag. Att det för närvarande råder ett spänt förhållande mellan ont och gott, röjes i tidens alla företeelser. Och huruvida vi skola segra eller ej, beror icke på vår förmåga att försvara bibelns inspiration, utan att vi själva äro inspirerade av skriftens anda.

Ingen lärdom kan ersätta Andens visdom, och ingen vältalighet uppväger den, som utbreder sig från ett *hängivet hjärta*. Vad tiden kräver av oss är, att vi bli uppfyllda med den helige Ande. Eljes skall den onde anden falla över oss, och vi med bävan känna en vanmakt, som ropar: "Vilka ären I?" Apg. 19:14, 15. Ty det är icke överlägsenhet i ord, utan överlägsenhet i ande, som skall segra. Den lärdom, som dessa fiskare från Galiléen äga, är den kunskap, som skall riva ned förnuftets tankebyggnader. Hon färdas fram som ett fridens majestät, och den mänskliga visdomen måste tillbedja inför den. Ty det dåraktiga från Gud är visare än människorna, och det svaga från Gud är starkare än människorna. 1 Kor. 1:25.

Små barn och enfaldiga gummor hava tillstoppat munnen på en hädare, som alla bävat för. Vad är mera dräpande för otrons inkast än ett ord av allsmäktig Gud? Är det icke hans ord, som kommer bergen att darra? Bibeln var Luthers och reformatorernas svärd. Sanningens harnesk var de heligas uniform, och tron, som omfattade Gud, deras sköld. Vi behöva ingenting nytt, men vi behöva en *ny kraft*. Vi behöva kunna leva så, att vi kunna låta andra förstå och *känna* att vi *leva* i sanningen.

Vi hava, Herren vare lov, många lärda och vältaliga män i vårt led; men vi hava icke tillräckligt av brinnande, andeuppfyllda bekännare. Vi hava ord, men icke liv. Våra predikanter äro ofta andelösa, och åhörarna få *höra* men icke *känna* sanningen. Om alla, som beträdde talarestolen, drevos av den helige Ande, skulle vi snart få se den underbaraste tid, som jorden upplevat. Och om varje bekännare bleve uppfylld av den helige Ande, skulle vi få en pingsttid av outsäglig välsignelse, väckelse och liv. Att olärda, enfaldiga, ja rent av dåraktiga personer få uträtta vad lärda och bildade män voro kallade att göra, är förödmjukande, men även väckande och lärande.

Give Gud, att vi alla bringades inför *hela allvaret* av vår kallelse. Låtom oss tala och leva i fulla känslan av den räkenskap som stundar. Guds öga följer oss på talarstolen, och hans blickar tränga ned till hjärtats uppsåt. Vi stå inför en församlad andevärld, och ingen åhörare är mera uppmärksam än Herren själv. I medvetande härav, vad skola vi säga, och huru skola vi tala? *Vi skola tala såsom inför Gud i Jesus Kristus, vår Herre,* och vi skola tala av *rent* uppsåt. 1 Kor 2:17. Om vi besinna detta, och Guds Ande får göra det till en salig verklighet för vårt liv, så skola vi uppträda med den hållning och värdighet, som anstår en Kristi tjänare.

Vårt ansvar är stort. Ve, om väktaren somnar på Sions murar! Spejen utåt öknen, lyssnen, I Herrens profeter! Synes icke redan en härskara närma sig, höres ej sorlet av en beväpnad legion? Upp av sömnen — för edert livs skull upp att blåsa i stridshornet! Ve, om du icke gör din plikt! Häv upp din röst med makt! Ropa, till dess att varje invånare i Sion står upp och varje kristen fattar sitt blixtrande svärd! "Om väktaren ser svärdet komma och icke stöter i basunen, och folket icke blir varnat, och svärdet kommer och tager bort någon av dem, så blir denne borttagen för sin synd; men *hans blod skall jag utkräva av väktarens hand.*" Hes. 33:6.

Måtte vi ej bli förlamade genom slöhet och försummelse. Olycklig den dag, då vi ringakta vårt nasirskap och våra lockar falla i Delilas sköte! om vi icke hålla vår plats helig, skola vi från den heliga stolen störta ned som Eli. En enda handling kan bringa olycka över oss. Låta vi förleda oss av välmenta vänner att överträda Konungens befallning, skola vi möta lejon i vägen. 1 Kon. 12. Vi måste först av allt vara trogna Gud och vårt samvete. Må vi i stoftet inför Gud bedja om barmhärtighet och, under det vi omfamna försonarens kors, ropa om en utgjutelse av den Ande, som gör oss *levande* och *trogna.*

Men är det blott ledare och predikanter, som ha behov av den helige Ande? Nej, o nej! Varje kristen behöver honom för att icke *vanära* utan genom helig vandel *pryda* Kristi lära. Det har skridit så långt, att vi måste *leva* in evangelium i slöa, fördomsfulla människor. Familjelivet, vardagslivet, umgängeslivet behöver genomträngas och uppfyllas av Anden. Varje troende man och kvinna behöver i Andens kraft sprida lukten av Guds kunskap. Och det är allas vår saliga förmån att leva i Jesus ett liv, som både *synes* och *kännes.* Och vägen därtill är i alla tider för alla en och den samma: *hel, obetingad överlåtelse i tro åt Herren.*

Den blomstertid nu kommer...

Foto: Peder Blom

Ja, så var dagen inne för Pilgrimsskolans våravslutning på Gamla Brogården.

Samlade var elever med hemundervisning från flera kommuner i Storstockholm, tillsammans med föräldrar, syskon och vänner från församlingen.

Efter väl avslutade studier och genomgångna tester, var stämningen hög. Sommar, sol, bad och mycket, mycket annat rörde sig bland samtalen runt bordet där glassen och jordgubbarna avnjöts med förtjusning.

Det som skilde dessa skolbarn väsentligt ifrån barn i allmänhet var samtalsämnena: Skolungdomsveckan, midsommarkonferensen och den stora sommarkonferensen i Stockholm!

Vi sjöng inte om att "vårat sommarlov är jätteskönt", utan vi sjöng med väldig inspiration: "Det lilla ljus jag har, det ska få lysa klart — Frestaren vill det blåsa ut, men det ska få lysa klart — Jag sätter det ej under skäppan, *nej, det ska få lysa klart!*"

Sedan hölls tal, bland annat om vikten av att vara försiktig när man badar på djupt vatten, och om god kamratskap. Men det som poängterades mest var just det som skiljer Pilgrimsskolan från andra skolor; nämligen: Ta vara på tiden, även om det är sommarlov, och praktisera detta:

Vi hava vunnits för att vinna andra
Vår kung är Jesus, i Hans tjänst vi stå
Att rädda själar som mot döden vandra
Det är vårt mål, I Jesu namn vi gå!
Bed för alla Pilgrimsskoleelever, att de må få riktigt många tillfällen att vittna om Jesus i sommar!

Tack Gud för Pilgrimsskolan!

Ulla-Britt Elkhalifi

Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten: och I som inga penningar haven, kommen hit och hämten säd utan penningar, och för intet både vin och mjölk.

Varför given I ut penningar för det som ej är bröd, och edert förvärv för det som icke kan mätta?

Hören på mig, så skolen I få äta det gott är och förnöja eder med feta rätter.

Böjen edra öron hit, och kommen till mig; hören, så får eder själ leva.

Jes 55

LIV OCH ÖVERNOG I EN DÖDSMÄRKT VÄRLD är det uppfordrande temat för Maranata-församlingens sommarkonferens, 13 — 21 juli 1985. För första gången förläggs konferensen till Stockholm, och vi ser fram emot den med många och spända förväntningar. Tyvärr har det tagit alldeles för lång tid att få alla detaljer att klaffa. Konferensplatsen, som är en mycket lämplig anläggning för vårt ändamål, har blivit klar för denna tillfälliga upplåtelse först under de senaste dagarna. Därför kommer också detta brev väl sent, dock inte senare än att vi tillsammans hinner göra en koncentrerad insats för de förberedelser som ännu återstår.

KÄRA VÄN OCH MEDARBETARE, i detta avseende är vi helt beroende av din medverkan. Som alltid, önskar vi fördela ansvaret så att så många som möjligt får bära de bördor som en konferens av den här typen alltid för med sig. Vårt mål är ju att samla aktiva och offervilliga deltagare, som har fått syn på det unika gemenskapsideal vi möter i de bibliska referaten från den urkristna församlingen.

Maranatakonferensen är helt annorlunda med avseende på uppläggning, form och innehåll, än allt det konferensliv svensk kristenhet traditionellt kan uppvisa eller erbjuda.

Här behandlas frågor som borde vara självklara för den kristna församlingen att finna svar på, men som inte någon annan kristen konferens tar upp. Det är frågor om människovärdet i Guds ögon, om föräldrarätten, skolan, subventionerna — kort sagt: Församlingens förhållande till staten och världen. Utan att dessa frågor får sin lösning för församlingen, blir mission och evangelisation mycket luddiga begrepp.

Grundläggande undervisning om frälsning, helgelse, Andens dop och Andens gåvor är också en naturlig och viktig del i gudstjänstlivet för en konferens med evangelisation som centralt inslag.

TILL KONFERENSEN KOMMER SYSKON från både Tunisien och Dominikanska Republiken. Vännerna från Tunisien kommer direkt från en märklig konferens utanför Tunis, och de har även under året varit inbjudna till en stor arabkonferens i Egypten. Säkert har de mycket att berätta.

I Dominikanska Republiken står gruppen inför viktiga avgöranden i arbetet som på fyra år utvecklats till att omfatta över 100 skolbarn, förutom hälso- och sjukvård i samband med hembesök och evangeliskt fältarbete.

Dessa vittnen från de yttre fälten har stått i sammanhang där de saknar den sociala trygghet och bekvämlighet som vi tar som självklarheter, och under ett både andligt och moraliskt ansvar som stundvis kan få dem att digna under bördorna. Deras resor är kostsamma, men vårt ansvar för dessa kämpande syskon och missionsarbetets inriktning, gör det nödvändigt för oss att komma samman till den mobilisering som sommarkonferensen är ämnad vara.

Därför vädjar vi till er syskon, som i offer, omtanke och förbön möjliggör det angelägna missionsarbetet, att sända en rik kärleksgåva för dessa älskade missionärers resor och uppehälle under en för oss alla välbehövlig tid av samvaro till uppbyggelse och inspiration.

Midnattsropet

Omslagsbild: Thommy Jacobsson

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgironr: 48 64 65-8

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk e t c.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1985.

REDAN FRÅN DEN 5:e JULI disponerar vi konferensplatsen Björksätraskolan, och har du möjlighet komma och ställa dina krafter till förfogande i det intensiva förberedelsearbetet, så finns utrymme för många insatser. Sängar, bord och andra inventarier ska fraktas, mötestältet ska resas och köket göras i ordning. Potatis, rotfrukter, kött och grönsaker, bakverk — ja, allt vad kärlekens uppfinningsrikedom kan inspirera dig att komma med, är välkommet.

Vi har under många år följt principen vi funnit förenlig med den urkristna mönsterbilden, nämligen att inte ta fasta avgifter för mat och logi, utan genom gemensamma offer och arbete hjälpas åt att täcka kostnaderna, och så eliminera att ekonomiska svårigheter blir en spärr för familjer som önskar komma till konferensen. Det innebär naturligtvis ett helt annat individuellt ansvar, som lett till djupare gemenskap och mycken välsignelse.

BJÖRKSÄTRASKOLAN ligger i Skärholmen, dit man lätt åker tunnelbana (T-Bredäng), om man inte har eget fordon. Skolan är rikt utrustad med små pentryn, lagom stora rum och toaletter, vilket gör att både logement och lägenhetsliknande utrymmen kan ordnas efter behov för både yngre och äldre, barnfamiljer och ensamstående. Ett önskemål är att du som ämnar delta i konferensen anmäler dig i god tid — helst skriftligt — och tar med lakan, filt och kudde. Naturligtvis blir det ganska enkel standard, men vi tror att angelägenhetsgraden av budskapet som drivit oss samman, gör att vi har fördrag med de eventuella brister vi kan uppleva i komforten. Undrar du över något, så ring gärna tel. 08-235 230 och tala med Ulla Johansson eller Kjell Hägerman.

Det finns rika möjligheter för uppställning av husvagnar, och även tält. För övrigt ligger Stockholms största campingplats, Bredängs camping, bara några minuters promenadväg därifrån. Där kan man ställa husvagn för 55 kr/natt (65 kr med el) och tält för 45 kr/natt (55 kr med bil).

Björksätraskolas utomordentliga läge i en förort där många människor bor helt opåverkade av evangelium, blir en rik möjlighet till evangelisation. Vi upplever denna första sommarkonferens i Stockholm som en förpliktigande utmaning att nå ut med budskapet om **liv och övernog i en dödsmärkt värld.**

SKOLUNGDOMARNA TILLSAMMANS MED många av församlingens medarbetare i alla åldrar kommer från den 5:e juli att leva lägerliv på Björksätraskolan, och vi håller just nu som bäst på att planera förläggning och grupparbete med transporter, tältresning, städning, evangelisation, osv. Vår förhoppning är att denna sommar blir en intensiv koncentration omkring det enda nödvändiga, så vi kan ta ytterligare steg på vägen mot urkristet församlingsliv. Vi behöver lära oss leva med urkristendomens kraftresurser, som fortfarande fungerar i en värld där människorna blir allt mera onda, onaturliga och perversa. Sociallagstiftningen i vårt land gör målmedvetna försök att upplösa allt naturligt familjeliv, och frånta föräldrarna deras självklara rätt att fostra sina barn, och äldre människor isoleras i en steril vårdapparat, där andliga värden sätts i sista rummet.

Vi upphör inte att ständigt tacka Gud för Pilgrimsskolan, och kommer att försöka tillbringa hela sommaren tillsammans på Björksätraskolan. Efter sommarkonferensen inbjuder vi omedelbart till bibelstudieveckor och bönedagar, allt under en intensiv evangelisation med väckelsemöten varje kväll. Det gäller att utnyttja tiden!

Ring gärna vänner och bekanta; informera om och inbjud till denna annorlunda konferens, som inte får annonseras i Dagen och Hemmens Vän, men som alla talar om!

OM NÅGRA DAGAR ska kontraktet undertecknas och förskottshyra erläggas. Min erfarenhet har på ett förkrossande sätt lärt mig, att ditt trofasta stöd burit igenom många trånga pass. Åter vänder jag mig till dig och förväntar med trons glädje att du även denna gång ska ge en ärlig gåva till detta Guds verk, som förvisso kommer att bereda oss alla mycken tacksamhet och välsignelse.

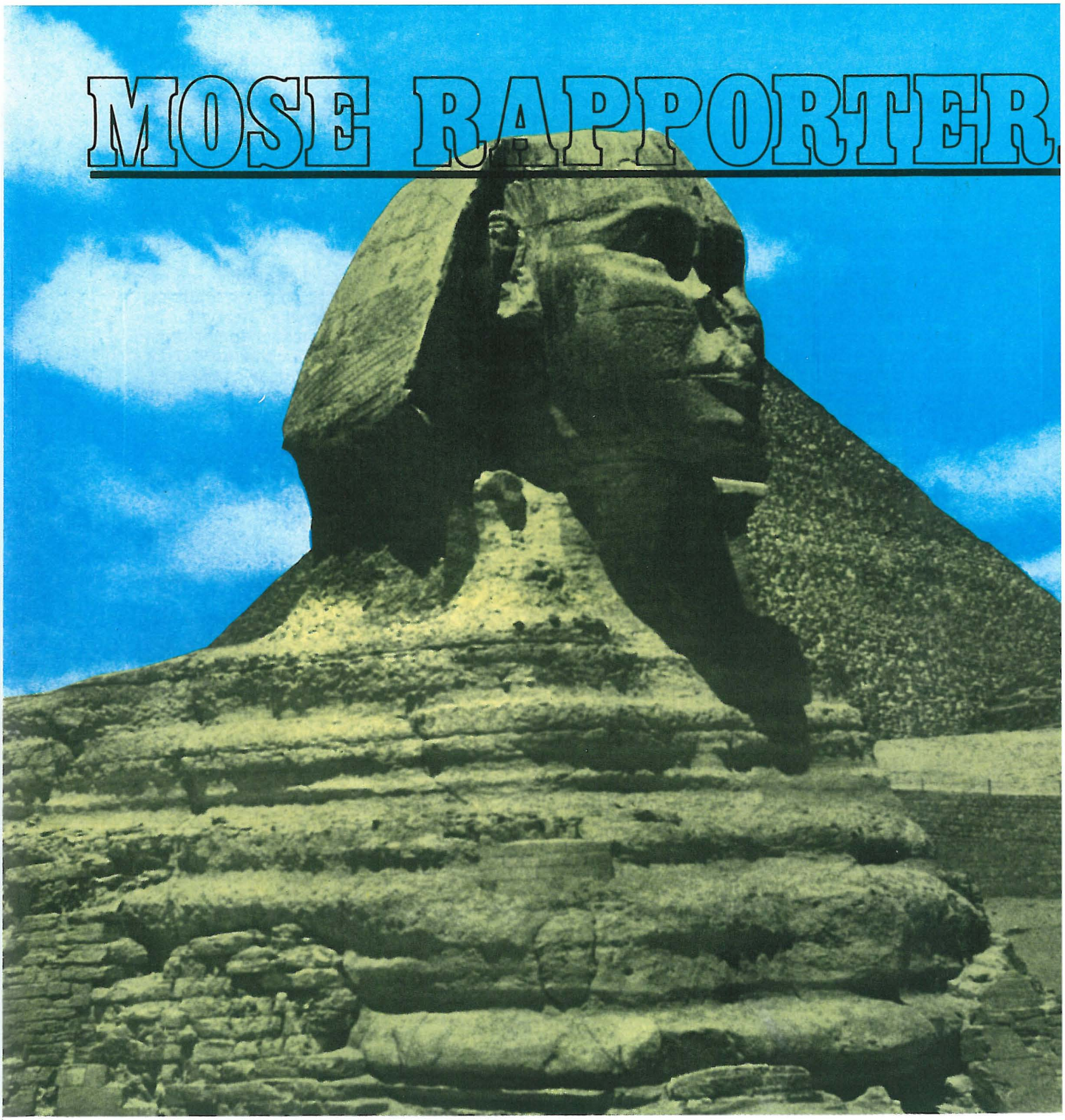
Detta är inget tiggarbrev, utan en prästerlig inbjudan till nytestamentlig offertjänst för det verk Herren Jesus Kristus sänt oss att utföra. Många upplever detta så påtagligt och kallelsemedvetet, att man åter och åter får anledning till tacksägelse över deras iver att få vara med genom förböner och offergåvor.

Men glöm inte att det brådskar! Inbetalningskortet som medföljer, förmedlar din gåva.

VÄLKOMMEN I JESU NAMN!
Maranatahälsningar med Markus 13:31-37.

Finn Arne Imsen

MOSE RAPPORTER

Jag hade länge drömt om att åka till Egypten. Och det blev verkligen en upplevelse att få se Kairo, arabvärldens största huvudstad. Med sina 12 miljoner invånare på en relativt liten yta, är Kairo en trång och överbefolkad stad.

Vi såg hur fattiga familjer hade satt upp sina tält på höghustaken och så skaffat sig bostad.

Pyramiderna reser sig med sin stolthet en bit söder om Kairo. Och man kan inte undgå att känna en stor respekt för den gamla Egyptiska civilisationen.

Som land vore Egypten i stort sett en öken, om inte Nilen funnits där. Nilen är den näst längsta floden i världen efter Mississippi.

Från den sociala sidan sett finns det människor som är mycket rika, men även mycket fattiga. Och från den religiösa sidan sett, finns det människor som är mycket konservativa, men även sekulariserade. Detta gäller både kristna och muslimer.

Den senaste statistiken visar att Egypten har 48 miljoner invånare. Därav är 12 miljoner kristna kopter.

Vi stannade 4 dagar i Kairo först. Sedan åkte vi till Alexandria som är den andra staden efter Kairo. Den har 12 miljoner invånare och ligger utmed kusten. Mitt intryck av Alexandria var att det är en öppen stad.

Församlingen som inviterade oss, finns i Alexandria.

Nu ska jag försöka ge en bild av Egyptens historia. Innan Islam kom på 700-talet, var Egypten i stort sett bebott av kristna och andra som hade bevarat de gamla orientaliska religionerna från Faraos tid. Den egyptiska traditionen säger att Markus led martyrdöden för evangeliets skull i Egypten.

Kyrkan i Kairo och Alexandria, blev så stor att den väckte en het avundsjuka hos kyrkan i Konstantinopel. Det resulterade i att de kristna i Egypten fick lida

AR FRÅN EGYPTEN

förföljelse. När islam senare kom, välkomnades den av den egyptiska kyrkan som befriare från den turkiska kyrkans förtryck. Men det dröjde inte länge förrän islam också började att förfölja kyrkan. Det berättas att på den tiden fick de kristna bära speciella kläder, gå på speciella gator och endast åka på åsnor. Kyrkan mötte förföljelsen på det sättet, att den började isolera sig allt mer. Och flera av dem som inte orkade med förtrycket gick över till islam.

Idag är de flesta kristna riktningar representerade i Egypten. Baptister, metodister, pingst, frälsningsarmé, katoliker, kopter o s v... Men då man tänker på evangelisation bland muslimer, då är motståndet hårt i de flesta rörelserna.

Men tack och lov, det finns fortfarande individer i alla sammanhang som har tagit emot kallelsen på allvar, och lytt Jesu befallning om att "Gå ut i hela världen och predika evangelium..."

Jag träffade en man i Egypten som har fått helbrägdagörelsens gåva ifrån Gud. Han talade om för mig att Gud hade sagt till honom att använda denna gåva till befrielse bland alla sorters människor. Både bland kristna och muslimer. Tusentals av människor har kommit till honom och blivit helbrägdagjorda. I första hand är det muslimer som söker upp honom. Och de har då förstås fått reda på att det är i Jesu namn som de blir helbrägdagjorda. Det innebär att många tar emot Jesus som sin personlige frälsare. Då brukar han även döpa dem. Tack och lov!

Arabiske evangelisten Moussa med sin svenskfödda fru Noomi, inbjöds för en tid sedan till en missionskonferens i Egypten.
Här berättar Moussa om intrycken av resan.

Det innebar att kristna och muslimer kom allt längre bort ifrån varandra. Kort sagt, kyrkan stängde in sig, vilket innebar att det blev omöjligt med någon form av reformation. De hade sin egen påve och ett helt eget system.

En dörr för evangelium

Så var det i stort sett ända fram till 1800-talet. Då kom den engelska kolonialismen. I och med detta öppnades vägen för den protestantiska kyrkans missionärer. De kom in i landet, och många kopter (ortodoxa kristna) gick över till den protestantiska kyrkan. De lämnade alltså den gamla bekännelsen, den som var hårt bunden till traditionen. Många mötte förtryck och förföljelse från den koptiska kyrkan.

Idag är den evangeliska kyrkan den näst största efter den koptiska. Och man märker tydligt att den är starkt präglad av västerländsk tradition och livsstil. De sjunger västerländska melodier med arabisk text.

Ett strategiskt läge

Jag är helt övertygad om att om Guds eld och kallelse på allvar väcker de kristna i Egypten, så kan de bli arabvärldens framtida missionärer. Ett böneämne. *Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, så mån i bedja om vadhelst i viljen, och det skall vederfaras eder.* Joh 15:7.

Egypten ligger mycket strategiskt till i arabvärlden. Där finns de viktigaste källorna till arabisk kultur; litteratur, musik o s v. Må Gud öppna andra källor där till kunskap om honom och hans frälsningsverk. Ty trots att det finns 10 miljoner ortodoxa kristna i Egypten, är det ett stort och viktigt missionsland. Ett rent och sant evangelium, det är vad som behövs.

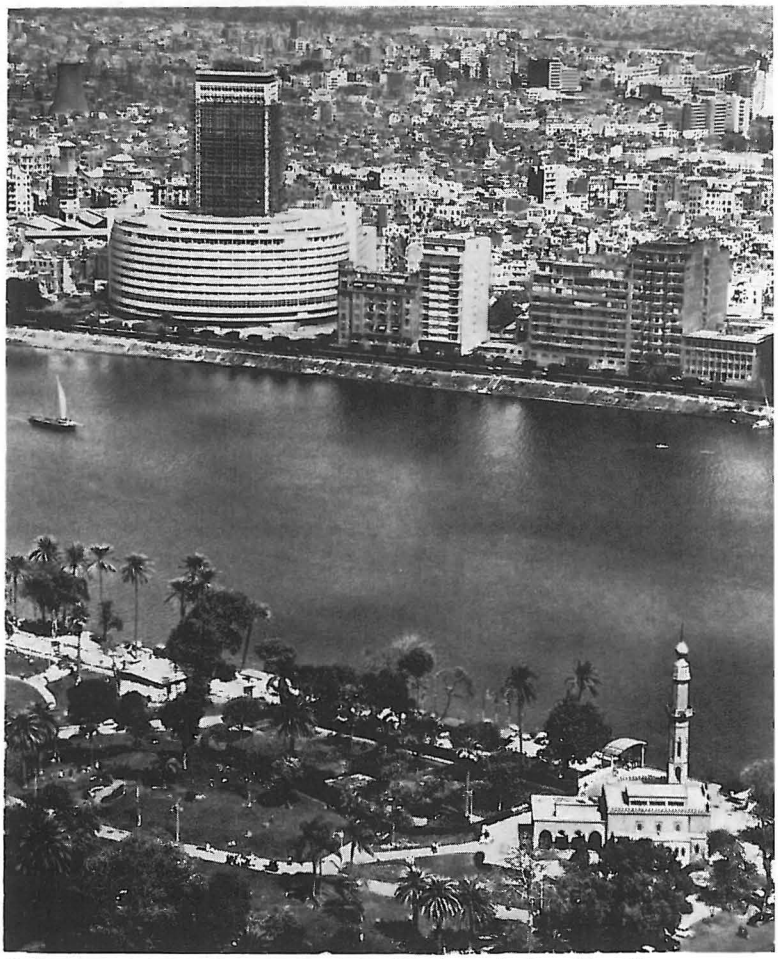
Tänk att det finns ett budskap om befrielse för Egypten just nu! Ett budskap om Jesus från himmelen som är fritt från österländska, mystiska traditioner. Och som också är fritt från de västerländska, materialistiska och religiösa livsstilarna.

Tiden är kort!

Vi beder om en andlig väckelse för Egypten!

Det var skakande att se vilken längtan det finns hos människor att få uppleva verkligheten i Jesus.

Herren känner de sina, och han vet var de finns. Må Gud väcka sitt folk och samla dem till att vittna om honom. Gud har lovat att stora tecken skall åtfölja dem som tro. Vi vet att tiden till hans tillkommelse är kort. Därför måste vi utnyttja den till att vittna och predika. Natten kommer då ingen kan verka.

Kairo — arabvärldens största huvudstad, med sina 12 miljoner invånare, är en typisk bild av sociala, religiösa och kulturella kontraster.

Vad är det som skiljer Abels offer från Kains? I det ena fallet handlar det om ett blodigt offer, och i det andra fallet om ett oblodigt. Skriften säger klart och tydligt: *Utan att blod utgjutes, gives ingen förlåtelse.* Det är en gudomlig princip vi aldrig kan nonchalera om vi vill nalkas Gud.

Abels offer var förebildligt för det offer som skulle ges på Golgata en gång för hela mänsklighetens rättfärdiggörelse.

Kains offer är ett traditionellt offer. Han bildade upptakten till en ny religiositet, ty med honom invigdes en ny väg.

Allt eftersom en kristen människa vandrar med Kristus, så upplever hon att Kristus uppenbarar nya ting. Man får en vidgad och fördjupad syn. Man kommer in i offerlivet.

Det finns många typer av offer. Vissa offer är klart anvisade till att på ett alldeles speciellt sätt uttrycka ett intimt och personligt gudsförhållande.

När Paulus skildrar detta i Romarbrevets 12:e kapitel, märker vi att hela hans inre värld vibrerar inför detta som på samma gång är så heligt och härligt. Hans hjärta är uppfyllt av omsorg om dem han skriver till:

Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt

Bättre offret

offer — eder andliga tempeltjänst.

Det gäller att frambära något åt Gud. Vi är för det mesta helt inställda på att Gud måste ge oss något; att Gud ger Kristus åt oss. Gud har något att ge oss i varje tid, det uttrycker vi i våra böner och vittnesbörd på många sätt.

Här vänder Paulus på detta förhållande, och gör klart för oss att *vi* har något att ge åt Gud! Den tanken verkar fjärran för oss, och vi undrar vad vi skulle kunna ge åt Gud. Det handlar om att frambära offer av en alldeles speciell karaktär åt Gud. De är aldrig traditionella, men synnerligen personliga.

I Hebreerbrevet 11 beskrivs det offer som är skildrat på bibelns första blad: *Genom tron frambar Abel åt Gud ett bättre offer än Kain, och genom det fick han det vittnesbördet att han var rättfärdig, i det Gud själv gav vittnesbörd om hans offergåva, och genom tron talar han ännu, fastän han är död.*

Vad gav Abels offer bättre kvalitet än Kains?

Vad vi bör lägga märke till vid läsningen av detta, är inte offrets art eller offrets betydelse, utan offrets kvalitet. Vad är det då som ger offret kvalitet, så att det klart kan sägas att Abel bar fram ett bättre offer åt Gud än det Kain gjorde, och genom det fick vittnesbördet att han var rättfärdig?

Det här är inte bara fråga om själva handlingen, utan det gäller personen, handlingen och kvaliteten. Offergärden leder fram till ett bestämt resultat. Antingen blir man mottagen av Gud, eller så blir man utestängd.

Man skulle kunna tänka sig att det är helt ointressant *vad* människan egentligen offrar, bara hon visar i sin attityd ett gudsberoende. Men så enkelt är det verkligen inte.

Vad är det som skiljer Abels offer från Kains? I det ena fallet handlar det om ett blodigt offer, och i det andra fallet om ett oblodigt. Skriften säger klart och tydligt: *Utan att blod utgjutes, gives ingen förlåtelse.* Det är en gudomlig princip vi aldrig kan nonchalera om vi vill nalkas Gud. Abels offer var förebildligt för det offer som skulle ges på Golgata en gång för hela mänsklighetens rättfärdiggörelse.

Vi ska inte fästa vår uppmärksamhet på offrets betydelse eller resultat, utan det som skiljer offren åt och därigenom också personerna. Och då kan vi se att Kains offer är ett traditionellt offer. Han bildade upptakten till en ny religiositet, ty med honom invigdes en ny väg.

När Jesus kom, invigde han en ny och levande väg som går ända in i himmelen. Kain invigde en ny väg, men det var inte en levande väg. I Nya Testamentet talas om Kains väg, och det är väldigt viktigt för oss att få reda på vad som kännetecknar Kains väg, och vilka som vandrar på den.

Kains väg

Hos Kain fanns ett inre, oövervinnerligt motstånd. Han var på ett speciellt sätt rebellisk. Det var inte så att han ville vända Gud ryggen. Han ville umgås med Gud. Men vad han definitivt inte kunde acceptera var de ting som han såg kännetecknade hans egna föräldrar, och det han hörde dem vittna om. Han kunde aldrig erkänna fallets verklighet och konsekvenser.

Därför upplevde han inför föräldrarnas oerhörda klagan, sorg och lidanden något frånstötande och oacceptabelt. Kapitulation var något främmande för honom. Han menade sig vara inte bara berättigad till gemenskap med Gud, utan också till uppfyllelsen av Guds löften. Därför gjorde han det människor så gärna tenderar att göra. Han knöt an till den tradition som gällde före fallet.

Före fallet fanns inga tårar, ingen ånger eller ångest; före fallet fanns inte heller någon blygsel. Då fanns inget som tydde på djup bedrövelse. Föräldrarna som levde i Edens lustgård umgicks med Gud på högre nivå, och då de nalkades Gud, kom de till honom på det sätt vi når varandra i olika situationer. Då vi vill uppvakta någon på en högtidsdag, plockar vi litet blommor eller tar med oss frukt. Något som framburits av skapelsen. Vi kan ta med oss frukt och blommor till någon sjuk för att trösta, eller till en person vi vill hedra för hans prestationer.

Adam och Eva var helt överväldigade av den oerhörda härlighet som strålade emot dem i Edens lustgård. Det var en tillvaro fylld av oskuld, renhet, harmoni, frid och gudomlig ordning.

Då de ville upphöja, ära och beundra Gud, var det helt naturligt för dem att uppvakta honom med det Edens lustgård hade av härlighet. De bar fram de sköna frukterna inför Honom i tacksägelse och tillbedjan.

Där fanns ingenting av fallets natur och konsekvenser; ingenting av törne och tistel; inte heller smärta och söndring.

Naturligtvis förmedlade Adam och Eva ett oerhört intryck till sina söner när de skildrade denna bild av Gud som de mött honom i Edens lustgård före fallet. Denna traderade bild övertog Kain. Han kom aldrig på tanken att den skapande guden också är en bestraffande gud, som inte tål någon olydnad eller accepterade någon form av rebelliskt motstånd.

När Kain upptäckte hur mötet med ormen fortplantat sig i de första människornas samvaro, blev han inte bara plågad, han blev rebellisk och fattade beslutet att återknyta till traditionen. Han ville nalkas Gud på det sätt föräldrarna gjorde i lustgården, och glömma vad fallet fört med sig för konsekvenser. Han vägrade helt enkelt erkänna synden som en verklighet och döden som ett faktum. Han vägrade acceptera att fallet försatt dem i en helt ny situation, och därför uteslöt han allt som påminde om detta allvarliga brott som resulterat i inte bara störda relationer, men *brutna* relationer med Gud.

Abel led med sina föräldrar. Det var ett djupt lidande, men Abel fann tröst och hopp i löftet om kvinnans säd som skulle söndertrampa ormens huvud, och han fann frid i detta förhållande, att det var Gud som hade utrustat den avklädda människan med kläder för den nya situationen.

Det var otänkbart att något skulle slaktas före fallet. Människorna var då iklädda solens härlighet. De hade en ogenomtränglig ljusdräkt, och behövde ingen annan beklädnad. När Paulus talar om att alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud, då innebär det att de saknar kläder som har sådan karaktär att de är oigenomskådliga. De saknar ljusdräkten som Gud själv givit åt människorna för att de skulle utstråla och vara det han är.

I människans tillbedjan och religion flyter den mentalitet upp som antingen är förutsättning för gemenskap med Gud, eller skilsmässa ifrån honom.

Abel hörde, såg och iaktog. Det gjorde också Kain, men han drog helt andra

forts. sid. 23

Den som vågar sig på en ärlig analys av den tid vi lever i utan att låta sig duperas av all "allt-står-väl-till-propaganda", finner att vi lever i en tid av fruktansvärt mörker. På varje område rasar värderingar och normer; alla naturliga och normala förhållanden upplöses. Vi ser förstörelse och destruktivitet vart vi än vänder oss. Jorden vacklar, ingenting är längre sant, fast, stabilt och säkert.

Människan har ju vänt Gud ryggen, förkastat hans bud och slagit in på självvalda vägar. Man har gjort sig själv till Gud, och tagit sig fruktansvärda befogenheter att manipulera med liv och död.

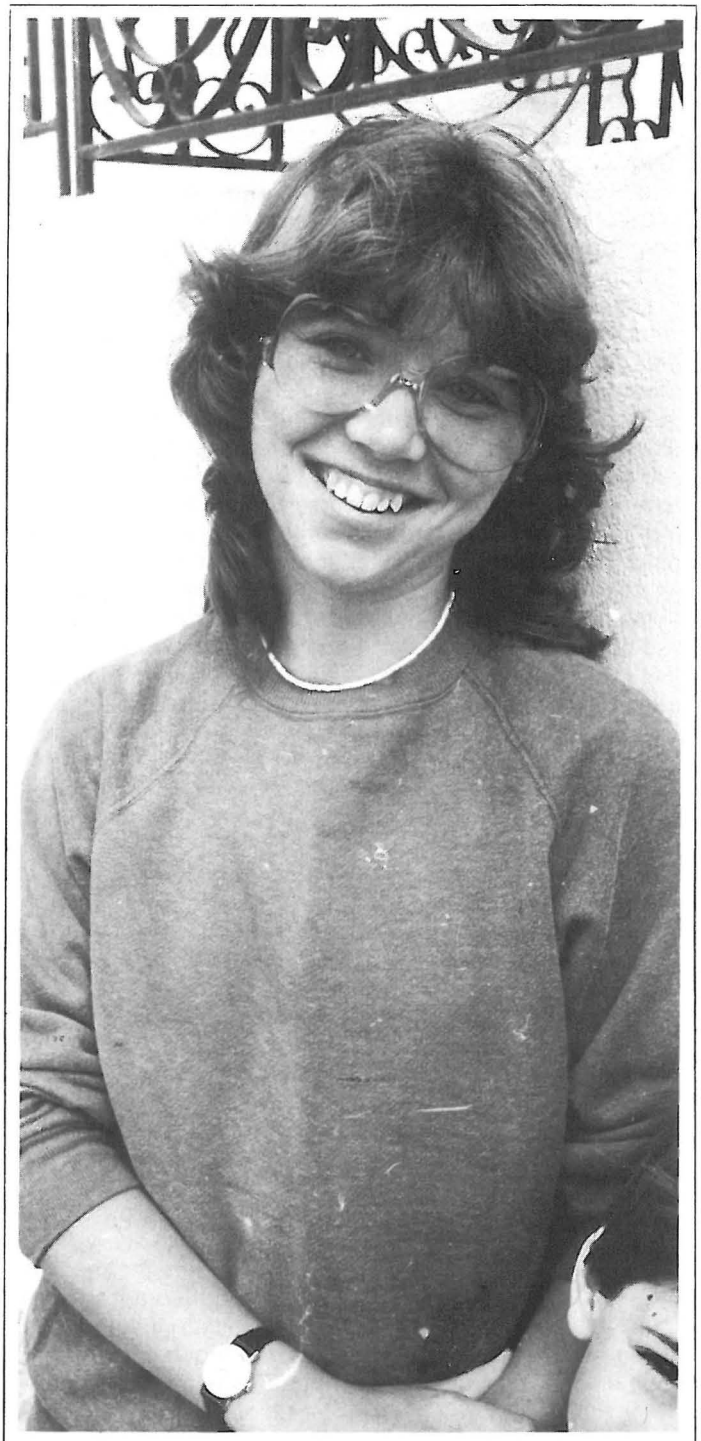
Som en naturlig följd av att man inte längre tror på Bibelns undervisning om skapelsen, livet och evigheten, så faller människovärdet. Ett liv som kommit till av en slump, utan ursprung, och utan mål — varför skulle man värna om det! Dagens filosofi är: "Låt oss idag äta, dricka och vara glada, för i morgon ska vi dö!"

Att leva sorglöst och suga ut så mycket som möjligt av varje dag, det är livets högsta mening och mål för en mänsklighet som blir allt mera självisk. I all sin strävan är människan en mycket ömklig varelse, som bara förstör allt det hon får i sina händer.

Klippgrunden

Om vi vänder oss till Bibeln, så finner vi något som är bestående, oföränderligt och SANT! Guds ord *är* sanning, och det är fortfarande lika aktuellt. Det finns alltså något som är fast som en klippa, och den som bygger sitt liv på den grunden är att likna vid en förståndig man.

Låt oss då se vad Bibeln säger oss om människan. Börjar vi i Bibelns första kapitel, så finner vi en människa i harmoni med sin Skapare, skapad till Guds avbild, till att vara honom lik.

Text:
INGA-LILL GERMEROTH

Hos Jesus får vi vårt rätta värde!

Människan i sin strävan är en ömklig varelse, som bara förstör det hon får i sina händer.

Evangelium erbjuder människan återupprättelse.

När Gud såg på allt det han hade skapat, fann han att "det var mycket gott".

Men bara ett par kapitel längre fram, kan vi läsa om syndafallet. Man ifrågasätter Guds ord och slår in på olydnadens väg. Människan mister sin ställning i paradiset. Nya element kommer in i bilden, och vi finner begrepp som smärta, vedermöda, förbannelse. Vi känner igen oss i vartenda ord; de är en del av vår verklighet varje dag.

Men det underbara med evangelium är att det erbjuder människan återupprättelse, ger en möjlighet att på nytt få återspegla Guds härlighet.

I den nya födelsen, då människan blir "en ny skapelse i Kristus Jesus" återfår hon sitt rätta värde. Vi vet ju att Jesus värderade mänskligheten så högt, att han gav sitt eget liv för att återföra oss till gemenskap med Gud.

En framtid

Därför finns det en underbar möjlighet att upprättas och bli sann människa, insatt i den plan som Gud har för varje individ. I Ef. 1:4 heter det att Gud "förrän världens grund var lagd har utvalt oss i Jesus för att vara heliga och ostraffliga inför sig". Det är vad Gud har bestämt om oss, det är vårt hopp och vår framtid.

Nu är valet ditt, om du vill ta emot Jesus Kristus, bli en ny skapelse, med en ny håg, nämligen att tjäna Jesus. Du kan få ta emot upprättelse i honom, du kan få sant människovärde tillbaka. Komma i harmoni med skapelsens ordning och leva i gemenskap med Skaparen själv. Allt genom hans Son, Jesus Kristus. Hans liv i dig gör dig fri!

Kom ihåg att Gud har en bestämd plan med ditt liv, han utstakade din väg innan dina ögon såg dagens ljus. Därför är det viktigt att du kommer i harmoni med Guds vilja. Jesus är vägen! AMEN.

Det är ett bibelord som har talat till mig. *Det som är fött av Gud, det övervinner världen.* Det som är fött av Gud kommer att nå målet.

Mänskligheten har en ganska lång historia. Och många gånger en fruktansvärd historia. När det gäller att slå vakt om personliga intressen har både konungar och män av folket visat benägenhet till förtryck och barbari. Så har det varit ända från begynnelsen, när människan förlorade gemenskapen med Gud.

Hur det gick med Kain och Abel vet vi. På grund av avundsjuka tog Kain till en barbarisk metod för att snabbt få tyst på orosmomentet som Abel utgjorde.

Så där har människan hållit på i alla tider. Men genom hela historien har det funnits ett Guds folk. Hos dem har det inte varit fråga om den egna styrkan eller kapaciteten, utan *Kristus i oss, vårt härlighetshopp.*

Det har alltid funnits ett svar för människans ångestrop och längtan efter försoning och befrielse. Endast i det försoningsverk som Jesus Kristus utförde på Golgata har människan funnit harmoni och människovärde. Fått något att leva för.

Hesekiel skriver så här: *Ve eder som syn bindlar till alla handleder och gören slöjor till alla huvuden, både ungas och gamlas, för att så fånga själar! Skullen I få fånga själar bland mitt folk och döma somliga själar till liv,eder till vinning, I som för några nävar korn och några bitar bröd ohelgen mig hos mitt folk, därmed att I dömen till döden själar som icke skola dö, och dömen till liv själar som icke skola leva, i det att I ljugen för mitt folk, som gärna hör lögn?* (Hes. 13:18-19)

Det har alltid funnits en religiös ande som har gett sin sanktion till allt vad satans makter och krafter vill, i det att de förstör, bryter ner, tillintetgör och krossar det Gud har skapat. Men det finns en levande väg ut ur det här onda. Det är genom Lammets blod. Det som är fött av Gud, det övervinner världen. Det som är fött av Gud, det kommer att bestå i all evighet.

I Romarbrevet läser vi: *Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden, för att nåden skall bliva så mycket större? Bort det! Vi som hava dött från synden, huru skulle vi ännu kunna leva i den? Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? Och vi hava så, genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död, så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse.* (Rom. 6:1-5)

Det finns kraft i namnet Jesus. Det finns kraft vid Golgata. Vi har urkunden som leder oss rätt. De som inte har velat anamma Ordet, ska göra räkenskap den dag Herren kommer. Men vi som väntar Herrens dag ska också göra räkenskap för vårt liv, hur vi har förvaltat det.

Habackuk skriver: *Gud vandrar de vägar han fordom gick.* Det gäller för oss att hitta dem. Även om människor försöker forma om allting och skapa andra vägar, så vandrar Gud de vägar han fordom gick. Det löftet håller. *Ty icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren.*

Det är Guds Ande som väckt oss till liv och fött oss på nytt till ett levande hopp.

Tiden vi lever i är fräck, och den uppmuntrar till ett "samboförhållande"; till ett onaturligt förhållande till Skaparen. Därför gäller det att vi i ödmjukhet och öppenhet lär oss frukta Gud och hans ord. Jesus Kristus har övervunnit döden. Han har fört oförgänglighet fram till seger.

Det finns en levande väg för oss att gå. Det som är fött av Honom kommer att leva, och det äger bestånd i Honom. Det når fram till tronen. Det finns möjlighet nu att gå in genom förlåten, för den har rämnat. Och ordet som är skapat genom Gud är inte kraftlöst. Guds ord förbliver i evighet, och allt äger bestånd i honom. Halleluja!

Text:
ROBIN WIDÉN

Något att leva för

Genom hela historien har det funnits ett Guds folk. Hos dem har det inte varit fråga om den egna styrkan eller kapaciteten, utan KRISTUS I OSS, VÅRT HÄRLIGHETSHOPP!

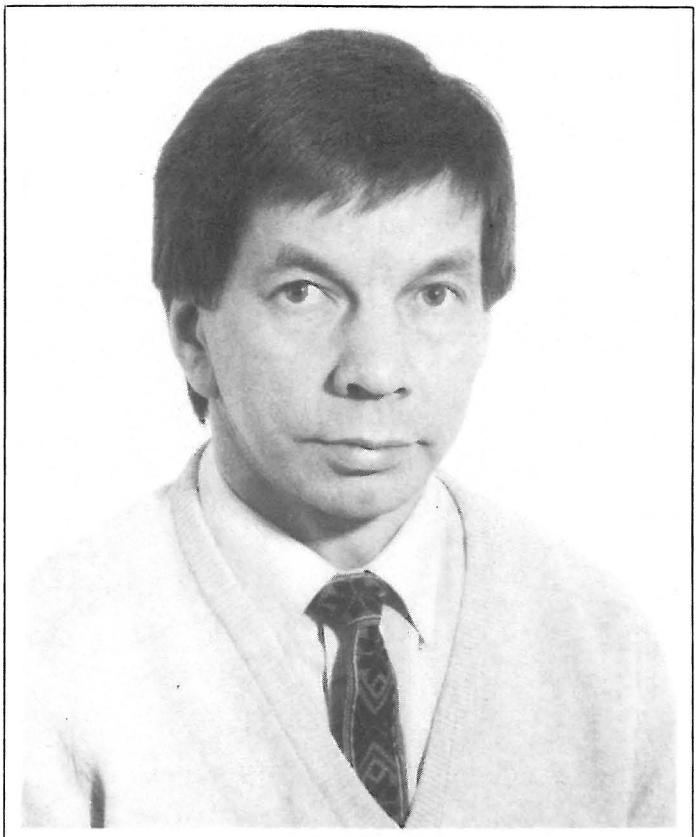
Det är en tanke jag skulle vilja uttrycka, som jag har fascinerats över och gripits av en tid.

Det finns ett ord i första Korinterbrevets första kapitel: *Guds verk är det att I ären i Kristus Jesus*. Det här är ett väldigt märkligt ord. Varje gång jag läser det, tycker jag att där gömmer sig en stor hemlighet. En hemlighet som jag tror vi aldrig kan tränga in i, eller se djupheten av.

Jag har funderat över hur man ska kunna nalkas den här visdomen och förstå innebörden. Vi känner till ifrån bibelns första vers hur människan, skapelsens krona, blev skapad av Gud. Med intelligens, kunskap och visdom. Och vi vet vad som hände efter fallet; hur hon blev oförmögen att tänka med Guds visdom. Och vi har också sett resultatet.

Från människans synpunkt verkar det som Gud säger vara en fullständig dårskap. Bibeln säger ju också att hans tankar är oändligt mycket högre än våra tankar. Vår mänskliga visdom kan inte jämföras med Guds visdom. Och då kan man fundera: Vad är det för visdom som måste till för att nalkas och förstå Guds verk?

Paulus använder på flera ställen uttryck som: hjärtats ögon, hjärtats tro. Där tror jag hemligheten ligger. *Hjärtats ögon* och *hjärtats tro.* Det är en visdom som inte är en intellektuell visdom och inte heller en intellektuell tro.

Det är hjärtats tro som leder till frälsning!

Vad är det för visdom som måste till för att nalkas och förstå Guds verk, undrar EINAR JILLKER *i detta vittnesbörd, där han betonar vikten av att äga hjärtats tro.*

När vetenskapsmännen ska uttala sig om en sak, då behöver de underlag. De behöver se, observera och mäta. De har underliga instrument som de kan titta igenom. Den tro de då får genom dessa studier, får de via ögonen, öronen och sina övriga sinnen.

För den visdom som uppenbarar Kristus behöver vi också någonting att se med. Där behöver vi också ett underlag. Då är det med hjärtats ögon vi skådar, och Guds Ande uppenbarar hemligheterna. *Vi åter predikar en korsfäst Kristus*, skriver Paulus.

Det finns ytterligare ett uttryck av Paulus som jag tycker är så fint: *Alltså kommer tron av predikan*. Hur ska den här hemligheten uppenbaras? Är det genom kraftfulla predikanter och bombastiska uttryck? Är det genom pondus eller intelligens? Paulus beder om att få de rätta orden.

Vi behöver få kontakt med det hemlighetsfulla och mystiska som kan befrukta ordet som predikas. Och när ordet blir befruktat, då kan tron födas. Då kan tron växa till. Och det är inte en intellektuell tro, utan en tro som Paulus beskriver som *hjärtats tro.* Detta ska vi ta vara på. *Var och en som åkallar Herrens namn, han skall varda frälst.* Amen.

Örnarna och den döda kroppen

Ett säkert tecken på Herrens återkomst

»Då frågade de Honom: Var då Herre? Han svarade dem: Där den döda kroppen är, dit skola ock örnarna församla sig» (Luk. 17:37).

Jesu lärjungar hade många gånger framställt frågan: »*När* skall detta ske?» Nu fråga de: »*Var?*» Frågan är mycket betydelsefull. Herren Jesus Kristus svarar dem på österländskt vis med »en tavla i ord»: »Där den döda kroppen är, dit skola ock örnarna församla sig.»

Den kropp som Herren Jesus syftar på, är den organiserade kristna kyrkan, icke den utvalda församlingen. Denna kan icke dö. Den organiserade kyrkokroppen av bekännande kristna, vilken gång på gång och undan för undan avfallit och som i dessa sista dagar skall fullständigt vika av från trons väg, är den döda kropp, som Herren här åsyftar.

Då den bekännande kristenheten börjar att dö, skola örnarna vädra bytet och hjälpa till att få död på det. Och när vi se detta, är det för oss ett säkert tecken på Herrens tillkommelse för att taga undan de utvalda.

Och vilka äro *örnarna?* De äro fiender till Kristi kors, och deras närvaro i och omkring Kristi kyrka är ett säkert tecken på att »dagen nalkas».

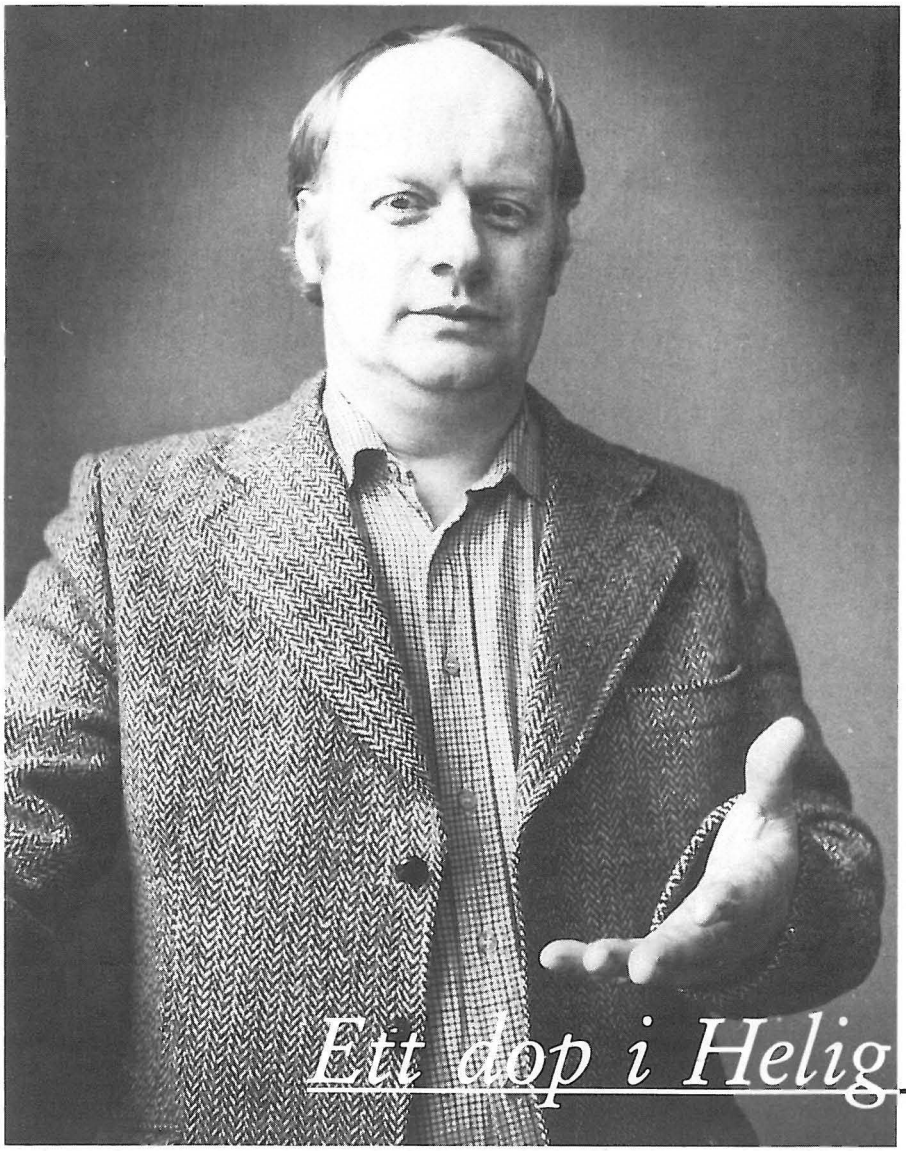
För femtio år sedan, då ropet begynte höras: »Se, Brudgummen kommer!» blev man varse det faktum, att den organiserade kyrkan höll på att dö. Örnarna — de destruktiva kritikerna — voro församlade runt omkring. Med en säker känsla av förstörelsen hade de upptäckt den annalkande döden och voro färdiga att börja sitt sönderstyckningsarbete.

I varje gren av den bekännande kristna kyrkans träd är det örnar i verksamhet. I den wesleyanska kyrkan äro de välbekanta. De finnas också i baptistkyrkan, i kongregationalistkyrkan, den presbyterianska kyrkan och i alla grenar av frikyrkorna. Var och en av dessa har sitt speciella slag av örnar, som utföra sitt dödsbringande arbete.

Alla som gilla örnarna och uttrycka sina sympatier för dem, dragas hastigt in i avfallsrörelsen och ekumenismen och gå förlorade.

Så göra månad efter månad, vecka efter vecka män och kvinnor sitt övermåttan viktiga val för eller emot Herren Jesus Kristus och Hans rike. Vilken dag, ja, vilken timme som helst kan antalet av de utvalda vara fullt, och då sker *upprycka*ndet — det härliga, efterlängtade mötet på skyarna, för alla dem, som hava förblivit ståndaktiga i tron, motstått världen, köttet och djävulen.

Ur Biblisk Tidskrift 1929, under redaktion av Oscar Haglund

FOLKE JAKOBSSON är en genuin väckelseevangelist, som i många år kämpat tillsammans med Maranatafolket. På gator och torg, i bussar och varuhus, kommer han ständigt i samspråk med människor om frälsningens nödvändighet och hur man finner livets väg. Och det bibelstudium av honom vi här publicerar, handlar betecknande nog om förutsättningarna för att bli ett levande Jesu vittne: *Andeuppfyllelse.*

Ett dop i Helig Ande och eld

I skolen bliva döpta i Helig Ande och eld, sa Jesus. Detta kommer ofta till mig. Det är Apostlagärningarnas liv. Varför fick lärjungarna denna oerhörda dimension av härlighet och kraft? Och varför har du och jag fått den? Det är inte för att vi ska gå omkring och smila och se glada ut jämt och ständigt. Utan det handlar om att vara hans budbärare i tiden.

I skolen få kraft att bliva mina vittnen. Blodsvittnen. Jag tror det är oerhört viktigt att vi inte glömmer det fundamentala i frälsningen. De skulle bli vittnen. Och det står inte om de här människorna att de skulle göra någonting annat än vittna. Varje väckelse och förnyelse Gud har kommit med har lett fram till att Han tagit ut enskilda människor. En här och en där, som han har utrustat och som blivit hans mun i tiden.

De skulle bli hans vittnen; hans martyrer. Och då frågar jag mig: Hur långt har det här andedopet lett *mig* in i vittnesbördet och tjänsten som Jesus Kristus fullkomnades i? Han sa inte att lärjungarna skulle reformera eller förbättra världen. *I skolen undfå kraft att bliva mina vittnen.* Profetera, lösa och binda människor. Det vi löser på jorden, sa Jesus, det ska vara löst i himmelen.

Vi behöver komma in i smälekens ugn, där vi får uppleva det hat och förakt som finns mot andens liv. Vi behöver bli dårar för världen; komma loss och bli språkrör för Herren Jesus Kristus. Vi får vara med och påskynda Guds tillkommelses dag, då skaran ska fullkomnas och frälsas hem. Vi behöver väckas gång på gång. En genomgripande väckelse som tränger igenom våra samveten och hjärtan och förvandlar oss. En väckelse som gör att vi börjar ropa till Jesus Kristus: Herre, fräls mig ifrån alla världskrafter och världsmakter, med allt vad det innebär. Många vill hjälpa och stödja oss och träda upp för att ta glöden och inspirationen ifrån oss, så att vi blir tysta i församlingen. Så vi inte längre ropar till Gud fastän vi borde bedja, anstorma himlen och driva otrons makter på flykten.

Gud har sagt att vi ska höja jubel och prisa honom så att hans folk kommer loss. Vi behöver bli gammalmodiga läsare på nytt igen. Komma bort ifrån de falska attityderna i världen, och se vem det är vi tjänar. Jesus Kristus ska vi tjäna och ingen annan. Det är han som tagit oss i sin tjänst och funnit oss förtroende värda genom sin kallelse. Han vill tända oss, så vi blir jublande överflödskristna. Utmanande kristna, uppfyllda av den helige Ande.

Det finns ett profetiskt ord som tränger igenom och avslöjar alla dimbankar som människorna lever i, så att de kommer ut till friheten i Jesus Kristus. Har vi förlorat den levande gemenskapen med honom, så måste vi gå tillbaka dit där vi vek av vägen, och böja oss inför Herren Jesus Kristus. Bedja med botfärdigt hjärta om rening och förlåtelse och andeuppfyllelse.

Det är svårt att bli född på nytt en andra gång, men ingenting är omöjligt för Gud. Han vill använda oss, och vi ska tacka Gud att vi inte kommer undan korset. Tacka Jesus för att korset är rest i vår väg och blir allt mer isolerade ifrån människor. Tacka Gud om vi upplever att världen inte kan hjälpa oss på något sätt. Därför att då är vi på rätt väg. Då är vi på väg ut ur världen in i Guds Rike.

Det är viktigt att vi får ensamma möten med Jesus, så att vi har något att förmedla till människorna i vår omgivning. Vi behöver komma ut ur de hemska formerna som vill likrikta oss.

forts. sid. 27

Det finns gott om församlingar med kristet förtecken världen över idag, men man kan fråga sig hur många som håller måttet efter Guds Ords måttstock. Hur många är en verkligt levande organism, som fungerar?

Några tankar om FÖRSAMLINGEN

BRITTA IMSEN

Svaret på den frågan kan endast Gud själv ge.

Hur skall då en församling som håller måttet se ut? Den frågan är väl inte heller så lätt att svara på. Jag har haft mina funderingar om den saken och skulle så gärna vilja dela dem med dig.

För det första kan vi väl slå fast att församlingen bör vara "sanningens stödjepelare och grundfäste", som det står i 1 Tim 3:15. I Ef 1:23 står det vidare att församlingen är Kristi kropp. Det är ingen liten uppgift församlingen har i tiden. Det vill inte säga litet att representera Kristi kropp på jorden. Tänk, vilket ansvar! En kropp kan ju inte fungera utan liv. Finns det inget liv, så ligger den ju kall och död.

Detta är situationen i många församlingar i dag — livet fattas. Kvar blir bara en föreningsgemenskap. Verksamheten pågår för fullt. Aktiviteten är det inget fel på, men det finns inget andligt liv. Och vad beror det på?

Jag tror att det beror på att man inte låter den Helige Ande leda. Det står i Joh. 16:13-15: *"Men när han kommer som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder. Allt vad Fadern har, det är mitt; därför sade jag att han skall taga av mitt och förkunna det för eder."*

Alltså måste församlingen ta emot den Helige Ande för att kunna bli ledd fram till hela sanningen. Stagnationen är ett faktum, om vi utestänger den Helige Ande. Men om vi låter den Helige Ande upplysa oss i församlingarna, så börjar Kristi kropp fungera som den skall. Det måste följaktligen börja med att var och en låter sig uppfyllas av den Helige Ande. Det är A och O i allt Guds verk. Man kan inte utföra något i Guds rike utan att vara delaktig av Guds Helige Ande.

Hjälparen — en livsnödvändighet

I Joh 14:26 lovar Jesus att hans fader skall sända Hjälparen. Han visste att det var en livsnödvändighet för lärjungarna att uppleva den Helige Andes dop innan de gav sig ut i världen. Han uppmanar dem i Apg 1:4 att inte lämna Jerusalem, utan där förbida vad Fadern hade utlovat. Det var löftet om dopet i den Helige Ande. Utan denna upplevelse hade lärjungarna inte klarat av de påfrestningar som följde, och då hade säkerligen inte heller den första församlingen kommit till.

Men Gud visste om människans svaghet och sände Hjälparen och Hugsvalaren; pris ske hans namn! Om de kristna kunde förstå att förutsättningen för att leva ett segrande kristenliv, är att ta emot den kraft som finns i den Helige Ande!

Men det gäller inte bara att ta emot en gång, utan det gäller att leva kvar i Andens liv. Det finns massor av kristna som upplevt Andens dop en gång, kanske i sin ungdomstid, men sedan inte varit rädda om gåvan, utan förslösat den. Livet har blivit tomt och utan glädje och liv.

Om du tillhör den skaran, så måste du förnya förbundet med Herren igen och ta emot Anden. För att kunna leva som kristen övervinnare i denna tid finns ingen annan möjlighet. Vi klarar oss inte utan den Helige Andes kraft, visdom, tröst och förmaning i församlingen. Det måste börja fungera om församlingen skall bli hel och levande. Och det måste den bli, om den över huvud taget skall ha något existensberättigande.

Vilken världsmänniska, som tröttnat på all materialism och längtar efter en upplevelse av rakt motsatt karaktär, det övernaturliga, skulle kunna känna sig dragen till en församling som inte har minsta spår av övernaturlig kraft eller övernaturliga upplevelser? Inte en enda. Hon söker hellre hjälp hos någon mystisk österländsk religionsutövare. Det är ett faktum att det finns ett stort vacuum i tiden. Människor längtar efter en frälsare. Skall församlingen kunna visa dem till Jesus Kristus, eller skall dessa människor falla i armarna på antikrist? Det är den stora frågan.

Församlingen — en maktfaktor i tiden

Om Kristi kropp fungerar, så blir varje sammankomst en fest. Det blir en högtidsfirande församling av söner och döttrar...

Man längtar till mötena och skyndar dit på lätta fötter med en förväntan: "Vad skall ske i dag?" Jesus blir stor och underbar. Han som är konungars Konung och herrars Herre blir prisad och upphöjd av församlingen. Då sker det under och tecken med både dig och mig.

Visst är det bara elände i världen. Visst är det bedröv-

ligt med dig och mig. Visst är vi sjuka och plågade på alla sätt. Visst tilltar ondskan på alla områden, och visst ser det fruktansvärt mörkt ut. Men vet du vad Jesus säger i Matt 16? Han säger: *"På denna klippa skall jag bygga min församling och DÖDSRIKETS PORTAR SKALL INTE BLIVA HENNE ÖVERMÄKTIGA. Jag skall giva dig HIMMELRIKETS NYCKLAR; och allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen, och allt vad du löser på jorden, det skall vara löst i himmelen."*

Vilka löften! Vid det här tillfället talade Jesus med Simon Petrus. Han frågade honom: *"Vem säger då I mig vara?" Simon svarade och sade: "Du är Messias, den levande Gudens son." Jesus sade: "Salig är du Simon, Jonas son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen."*

Jesus säger också, att han skall bygga sin församling på klippan. Jag tror inte han menade att bygga den på den vankelmodige Petrus. Nej, det var fastmer på Messias, den levande Gudens son. På klippan Kristus står Guds församling fast grundad genom tiderna. Då får hon makt. Då blir församlingen en maktfaktor i tiden.

Om församlingen ikläder sig sin makt, så kommer det att ske under och tecken. I Luk 10:19 säger Jesus: *"Se, jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens härsmakt, och han skall icke kunna göra eder någon skada."*

Vidare kan vi läsa Mark 16:17: *"Och dessa tecken skola åtfölja dem som tror; genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål. Ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska."*

Det här är väl underbart? Det här är det gamla evangeliet. Tror vi på det här? Knappast, för skulle vi tro, skulle det se annorlunda ut ibland oss. Vi tror inte, men lika fullt står dessa löften i Guds Ord, och vi har inte rätt att ta bort någonting från Ordet.

Ett andens verk

Allt det här har jag insupit med modersmjölken och jag bär ständigt en djup längtan att det skall börja fungera i församlingen. I den här sena tiden är det ju viktigare än någonsin. Vi måste proklamera Jesu seger. Ända sedan min barndom har jag älskat att läsa om Andens utgjutelse på pingstdagen och allt som sedan hände. Hur Petrus predikade i Andens kraft så församlingen ökades med omkring 3000 personer. Det var en predikan som hette duga. Alla som hörde, fick ett stygn i hjärtat och frågade: *Bröder, vad skola vi göra?* Sådana predikanter får man leta med ljus och lykta efter i dag, eller hur? Vidare gjordes många under och tecken av apostlarna, fruktan kom över var och en. Det var makt i församlingen.

Resultatet blev att alla höllo sig tillsammans och ingen kallade något för sitt, och vidare höll man fast vid apostlarnas undervisning, brödsbrytelsen och bönerna. Allt det här går inte att genomföra i egen kraft. Det måste ledas av den Helige Ande. Det hjälper inte att försöka hålla sig tillsammans och dela allt, eller försöka lappa ihop en grupp människor i en församlingsgemenskap i mänsklig kraft. Det är dömt att misslyckas.

Det hjälper inte heller att predikanter läser bibeln, predikar och broderar sina fraser med fina ord. Det hjälper inte hur intelligent och belevad förkunnaren än är, om han inte är smord av den Helige Ande. Man kan predika sig till döds, och det händer ändå ingenting.

Själv har jag varit frälst sedan 10-årsåldern och hört mångfaldiga förkunnare under årens lopp. Mycket har tyvärr gått in genom det ena örat och ut genom det andra. Det som burit frukt är just de gånger då den Helige Ande talat direkt genom någon som med brinnande hjärta burit fram Ordet i Andens kraft och smörjelse. Ingenting annat bär frukt. Och Gud vare lov, det finns möjlighet att uppleva det även i denna sena tid, kära du.

Sedan finns det så oändligt mycket mer som vi i församlingarna måste uppleva. Gud har ordnat det så underbart att det finns både andliga tjänster och nådegåvor. Detta är till för alla, och då är även du inberäknad. Allt det här har Gud ordnat så underbart för att hans kropp skall uppbyggas. Det vore mycket att säga om detta, men det får anstå till en annan gång.

Ändetidens kristna

Den tid vi lever i är en mycket svår tid — ändens tid. Det kan väl ingen förneka. När Jesus talar om tiden före sin återkomst och allt som skall kännetecknа den tiden, all ondska och alla hemsökelser som skall drabba jorden, då uppmanar han församlingen att upplyfta sitt huvud, för då nalkas dess förlossning. Vi får vänta vår förlossare på en brusten sky. Han kommer för att hämta sin brud, när tiden är inne.

Men vi lever här och nu mitt i denna ondska. Hur skall vi kunna överleva? Jag har en förvissning om, att ju större ondskan blir, dess större kraftresurser delegerar Kristus Jesus sin församling på jorden.

Jag tror inte Jesu brud skall ligga maktlös och sönderslagen när Han kommer. Jag tror att församlingen skall flytta hem i triumf.

Det står i en gammal sång: "Guds Ord med makt går fram i världen och ondskans fästen ramla ner." Det är ju det man längtar efter. Vad skulle annars församlingen ha för uppgift i tiden om den inte skulle proklamera Jesus Kristus som segerfursten över all ondska? Vi skall bruka den makt vi fått. Det är viktigt att Guds barn vet om vad de äger i Kristus Jesus. Och det är viktigt att världen får se att Gud är mäktig att göra under.

Vi har ingen liten ömklig Jesus. Han är faktiskt inte lika ömklig som vi. Han är en STOR och MÄKTIG frälsare som gör under med människors barn även i den här tiden. Tänk, om vi kunde se, hur underbar han är! Då skulle vi prisa honom så mäktig, att ingen skulle kunna få stopp på oss. Men tyvärr är det oftast så med oss att vi inte ser den härlighet som strålar ut från Jesus Kristus. Jesus säger till Marta: *"Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet."* Om vi verkligen såg den, skulle våra liv te sig annorlunda.

Det som behövs i denna ondskefulla tid är att Guds församling måste komma upp på ett högre plan, Då blir världen med dess nöjen, lustar, frestelser och ondska så betydelselös. Om vi kommer "upp på urtidsklippans krön", som det står i en gammal sång, då får vi se allt i ett nytt ljus; Jesus säger i Matt 13:16: *"Men saliga äro edra ögon som se och edra öron, som höra."* Kanske det händer, att vi får se, att mycket av det vi sysslar med är betydelselöst. Vi får omvärdera våra liv och bildlikt talat köpa åkern med den dyrbara pärlan. Måtte vi alla få nåd att göra den upplevelsen medan vi ännu kan "köpa tiden", som det står i den norska bibeln. Ef 5:16. Tiden är dyrbar, och vi får alla en dag göra räkenskap för den tid vi disponerat. Har du tänkt på det, min käre vän? Det är allvarligt.

Lovsångens vapen

Vi skall ta fram en annan sida också. Och det är en underbar sida. Det gäller vår hyllning till Sonen. Då vi får se Hans härlighet måste vi lovsjunga hans heliga namn. Finns det något underbarare än en lovsjungande församling! Och det finns inget mer effektivt medel att skrämma bort djävulen och hans anhang. Det är makt i Guds barns lovsång. Vi läser i Ps 22:4 att Herren är den Helige som tronar på Israels lovsånger. Det står i en annan psalm: *Hyllen Sonen så att han inte vredgas.*

Nu skall jag berätta någonting enastående spännande för dig, hämtat från Apg 16:19-34. Du kan själv läsa det.

Paulus och Silas blev satta i fängelse för att de drev ut spådomsandar ut en tjänsteflicka. Men när de

forts. sid. 29

Första delen:
Om Pingströrelsen —
I ordagrann återgivning

Sune Olofsson

Svenska Journalen

Vad är din inställnin

Har Maranataförsamlingen i Stockholm något samarbete med andra kristna?

Min egen syn har jag ganska klart uttalat. Jag är antiekumenisk. Det finns inga möjligheter att förankra ekumeniken i det nytestamentliga församlingsidealet och följaktligen har jag också förkunnat detta.

Har du ingen gemenskap med kristna i andra kyrkor?

Jag har inte gemenskap med människor därför att de tillhör eller inte tillhör en kyrka. Gemenskapen bygger helt på andra grunder.

Vi har haft kontakt med människor som tillhört andra kyrkor, men de kontakterna har helt och hållet legat på det personliga planet och har inte haft någon som helst ekumenisk prägel. Gemenskap har jag inte därför att de är med i någon kyrka, utan *trots* att de är med.

Skulle du kunna tänka dig att predika i Filadelfiakyrkan eller någon annan pingstkyrka?

Helt uteslutet, därför att det skulle aldrig leda till något annat än kyrkopolitiska konflikter och köttsliga strider, ur vilket ingenting gott kommer.

Tror du inte att Guds yttersta avsikt idag är att välsigna allt sitt folk som det står i Joels profetia?

Jag har inte den eskatologiska grundsynen som man möter i den populariserade väckelseförkunnelsen. Joels profetia kan inte reduceras enbart till ett uppbyggelsemoment. Den handlar inte om en andeutgjutelse vars innebörd skulle vara att människor blir andedöpta. Den handlar om återupprättelsens tidevarv och tusenårsrikets inbrytande, och har alltså ett djup som vi glömmer när vi rycker loss den ur sammanhanget. Det blir en partiell uppfyllelse som det inte finns rum för i Nya Testamentet.

I verkligheten lever vi redan i Andens tidevarv, varför det här resonemanget är överkligt. Gud välsignar alla, överallt där han får komma till. Det har ingenting med olika bekännelser att göra, utan det handlar om individuell öppenhet och mottaglighet.

Skulle det inte innebära att Gud vill gemenskap mellan alla kristna?

Det är helt uppenbart att vi också har det. Är det något som hindrar gemenskapen, så är det de organisationer man byggt upp omkring de olika andliga upplevelserna.

Pingströrelsen har byggt upp ett totalitärt samfund med tanken om den fria församlingen, om man formulerar det litet tillspetsat. Man har utholkat församlingstanken och använder alltmer politiska termer då man ska försöka redogöra för vad församlingen är.

Förutsättningen för gemenskap mellan Guds folk ligger i den enskilda människans personliga upplevelse av Jesus Kristus, i mottagandet av den helige Ande och förmedlandet av Andens uppenbarelse i efterföljelse och tjänst. Men då måste man också ha det förtroendet för den helige Ande att Anden leder den enskilda människan rätt.

Du går emot ekumeniken?

Jag går emot ekumeniken som en politisk företeelse; ett maktmedel i kyrkopolitikers händer. Ska man förstå ekumenism, måste man se det system på vilket ekumeniken är uppbyggt, och vilka källor ekumeniken hämtar sina livskrafter ifrån. Det ligger inte på det teologiska planet, utan huvudsakligen på det ekonomiska.

Ekumenikens utveckling kommer att följa ungefär samma linje som ASEA eller Volvo. Det är samma lagar som bestämmer, d v s *konjunkturerna* avgör vad som kommer att ske med ekumeniken. Allt eftersom trustväldet får dominans i samhället, kommer också på det religiösa fältet motsvarigheten. Ekonomin nödvändiggör rationella organ och metoder, vilket i sin tur innebär att det så småningom blir en tidning, en styrelse och en central. Om man vill, kan man kalla det för en maktpyramid. Kyrkorna genomgår samma utveckling som den ekonomiska världen och kulturlivet, därför att kyrkorna är ingenting annat än det profana samhället med religiösa förtecken.

Kan ni verkligen nå fram till kyrkorna med ert budskap och göra det på ett sådant sätt att folk lyssnar?

Det är helt ointressant för mig, därför att jag spekulerar aldrig i effekterna. Guds ord kan aldrig återvända fåfängt. Eftersom vi inte söker effekter, utan söker förverkliga ett gudomligt uppdrag, har vi en historisk uppgift, oberoende av hur det uppfattas av samtiden.

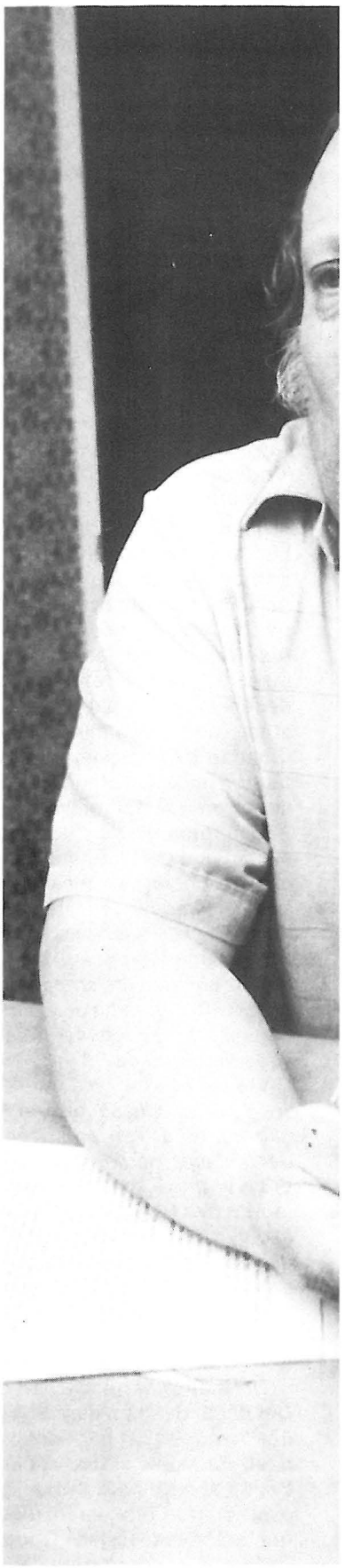
I vad skiljer sig din och pingströrelsens teologiska uppfattning?

Den skiljer sig över hela linjen. Det är fundamentala skillnader ifråga om synen på rättfärdiggörelsen helgelsen och nådegåvorna, församlingssynen och ämbetssynen.

Om man tar rättfärdiggörelsen t ex, tror jag inte att pingströrelsen själv är medveten om vilken utveckling den genomgått, därför att där vägrar man helt enkelt att analysera de här problemen.

Då det gäller rättfärdiggörelsen och helgelsen, har

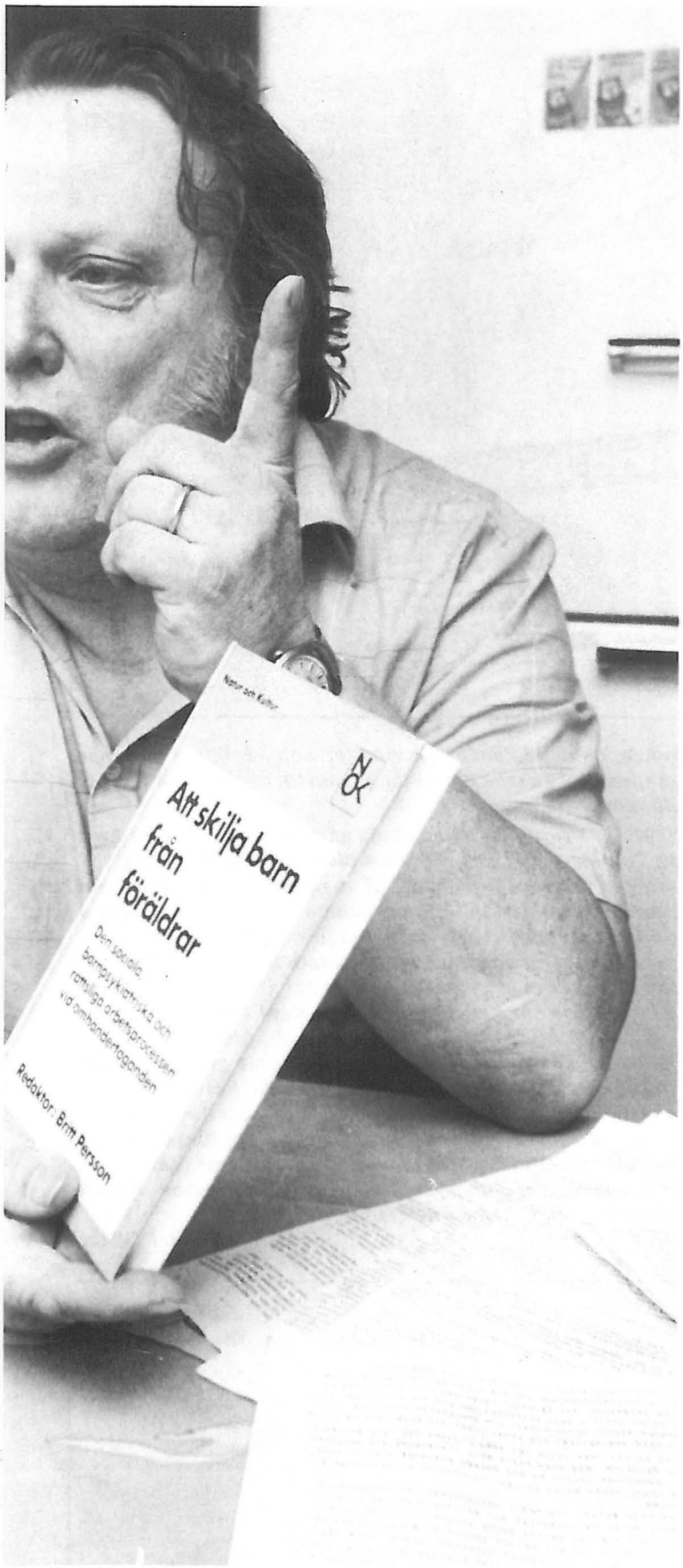
forts. sid. 19

frågar Arne Imsen

Leif
Ottenvang

g till andra kristna?

Detta är bakgrunden

Historien om en intervju som blev en nidartikel

☐ ***För precis sju år sedan gjorde två journalister på Svenska Journalen en fyra timmar lång intervju med Arne Imsen om dennes relationer till Maranataväckelsen och inställning i olika frågor. Svenska Journalen var ju en samfundsfri tidning med en typisk inriktning på hjälpverksamhet och med en stark framtoning av det som senare kom att kallas för framgångsteologi. Det blev en mycket personlig intervju om dagens väckelseproblematik.***

Arne Imsen kom att länge uppehålla sig vid pingströrelsen som system och dess utveckling. Trots att så många år nu har gått är intervjun förvånansvärt aktuell. Pingströrelsen, som Arne Imsen beskriver, genomgår faktiskt inte någon förändring på annat sätt än att den ständigt förstärker sitt samhällsengagemang, helt följdenligt med tanke på den ökade dominansen från den ekonomiskt starka och välutbildade tredje generationen pingstvänner. Om vi ser på årets Nyhemsvecka, kom t ex den att helt präglas av de hurtfriska och högtflygande planerna på TV-satellitsändningar, där gigantiska penninginsatser skall öppna dörrarna till makt, inflytande och respekt, fast utan realistiska proportioner till deras evangeliserande verkan.

☐ ***Publiceringen av intervjun för sju år sedan föregicks av en braskande annonsering som verkade förbryllande. När tidningen till slut kom, visade det sig att redaktionen beslutat sig för att använda det fina intervjumaterialet till en ren nidartikel mot i första hand Arne Imsen själv. Intervjun gavs minimalt utrymme. Svaren rumphöggs, förvanskades och uppdiktades. I kategoriska ordalag dödförklarades Maranata som väckelserörelse, bl a genom perifera vittnen som lyftes fram för att tillfälligtvis få det tvivelaktiga nöjet att fungera som auktoriteter på området.***

Ansvariga för avrättningen stod alltså två journalister, unga män i början på sin karriär, kristligt engagerade och upplärda på pingströrelsens tidningar Dagen och Evangelii Härold. Den ene var Leif Ottenvang, tidigare informationssekreterare på KDS. Den andre var Sune Olofsson, själv pingstvän, äldstebroder, en typisk representant för den yngre pingströrelsen och därför på sätt och vis personligt berörd av Imsens kritik. Men ynglingarna stod inte ensamma, för över sig som chefredaktör hade de Ivar Lundgren, också han

forts. nästa sida

Så här använde Svenska Journalen materialet

forts. fr. föreg. sida

pingstvän, tidigare kulturchef på Dagen men verksam som komplexfylld revoltör mot primitivismen och intoleransen i gamla pingst. Därför hade han också skrivit en bok som han kallade "Ny pingst".

Namnen på de ansvariga bildar således en intressant kontrast till vad Arne Imsen egentligen sade till de båda reportrarna. För ingenting av den djupt allvarsamma tonen i intervjun kom på något sätt fram i deras reportage. Så här efteråt undrar man om det var ett avsiktligt hån, frågan man ställde om Maranata verkligen kunde nå fram till kyrkorna med sitt budskap på ett sådant sätt att folk lyssnade. Svaret gav man ju själv då man demonstrerade sin makt och förlöjligade budskapet på sitt synnerligen lumpna sätt.

Svenska Journalen var annars ingen tidning som ville ge sig ut i någon polemik mot någon. Tidningen var ju Harry Lindquists, och han kände sig ytterst besvärad av sina medarbetares tilltag. Personligen bad han Arne Imsen om ursäkt, för artikeln hade publicerats utan hans vetskap. Tyvärr kunde hans välkända generositet och vänlighet den här gången inte sträcka sig så långt som till något offentligt beklagande i tidningen.

□ Nu är i varje fall ingen av de skyldiga redaktörerna kvar på Svenska Journalen. För dem blev reportaget ett kort, visserligen kanske lite obehagligt, men dock intermezzo, som bara gav dem nytt tillfälle att skynda vidare till ännu fetare kontrakt. För oss som lever på omgivningens välvilja, frivilliga bidrag och bankernas förtroende höll reportaget på att kosta livet. Så fick vi åter erfara att det är ett högt pris man måste betala om man stöter sig med etablissemanget.

Nu publiceras äntligen intervjun med Arne Imsen. Vi gör det därför att frågorna som ställdes i högsta grad är allmängiltiga för varje väckelserörelse som vill vara ett salt i tiden. Under Maranatafolkets sommarkonferens blir dessa ämnen centrala. Intervjun är således en alldeles utmärkt introduktion till konferensen. Det ter sig dock lite ironiskt att Svenska Journalens intervju inte kunnat publiceras någon annanstans än i tidningen Midnattsropet.

Gustaf Jillker

Arne Imsen svarar i kommande nummer på frågor om

- Maranatas uppkomst och kris
- sin församlingssyn kontra pingströrelsens
- sitt möte med Lewi Pethrus
- sin syn på församlingen som idealsamhälle
- storfamiljstanken
- barnuppfostran och sin kamp för Pilgrimsskolan
- sig själv

VAD ÄR DIN...

forts. fr. sid. 16

man ett organisationssystem som omöjliggör livet. Därför måste man också strängt hålla sig till traditionerna. Det syns bäst i rekryteringsmetoderna. Rekryteringsbasen är idag annorlunda, därför att det idag handlar om *uppfostringskristendom* mer än *uppenbarelsekristendom.*

Pingströrelsen är idag i stort sett en rörelse utan expansion, av den anledningen att det sker självrekrytering och mycket liten nyrekrytering. Barnen slussas fram till församlingstillhörighet via barnverksamhet och ungdomsorganisationer, och döps in i församlingen i en ålder som tenderar att bli allt lägre. Man fostras alltså in i församlingen. Det är en helt annan grund än den som kännetecknade pingströrelsen under den första generationen.

En väckelse kan vi aldrig ärva eller överlämna till en kommande generation. Den hör en generation till. Om inte den här generationen gör kvalitativt samma upplevelse som föregående, kommer det att ske en förflackning och ett förytligande; kalla det gärna en sekulariseringsprocess.

Det är helt naturligt att pingströrelsen efter 70 år har 100 000 medlemmar. Det har föga med andlig väckelse att göra, det har mycket mer med nativiteten att göra. Nativiteten i pingströrelsen intill vår generation har varit ganska hög. När den nu ganska snabbt sjunker, kommer också väckelsen att avta numerärt.

De bombastiska omvändelserna med de våldsamma emotionella utlevelserna förekommer inte idag. Idag talar man också på ett annorlunda sätt, och väckelsemötena har inte längre samma laddade karaktär. Den personliga krisen som föregick omvändelserna har i mycket stor utsträckning gått förlorad och blivit överflödig, eftersom det inte längre handlar om samma djupgående personliga erfarenheter. Därmed har pingströrelsen också fått en helt ny struktur med helt nya ideal. Man kan tala om perspektivförskjutning. Det utomvärldsliga har tonats bort, och det inomvärldsliga tenderar att få en alltmer dominerande plats.

Förskjutningen visar sig i sådana ting som att man blir alltmer politisk i sina resonemang, i sitt agerande, i sina böner, i sin predikan och i sin verksamhet. Dessutom integreras med församlingsarbetet ständigt nya verksamhetsformer som tidigare var otänkbara, t ex kulturella aktiviteter av olika slag. Man kallar det *utveckling,* men jag kallar det *urartning* från det folkliga till det akademiska planet.

Med den här urartningen kommer också helgelseproblematiken att bli annorlunda. I stället för Andens frukt kommer moralfilosofins spöke.

Hur ser du på barnens situation, med tanke på att ni startat egen skola?

Om det ska ske någon verklig förändring av barnens situation idag, måste familjen rehabiliteras och föräldrarätten återerövras. Det förutsätter att vi kan omfördela alla våra resurser, bl a de ekonomiska. Men detta låter sig omöjligen göras, så länge som utvecklingen bestäms av massans krav eller av vinstintressena.

Det är inte människans bästa man tänker på då man exempelvis vill driva kvinnan ut i förvärvsarbetet, utan det är produktionsfaktorerna. Resultatet blir familjens upplösning, hemmens sönderfall och yrkesmässiga relationer mellan generationerna i stället för personliga. Kontakterna mellan människorna sker allt oftare genom ombud och specialister som samhället ställer upp med. Därför måste föräldraauktoriteten återupprättas. Det är den kristna församlingens uppgift att gå i täten för detta , även om den inte just nu orkar med det därför att den är avtrubbad genom alldeles för långtgående kompromisser med världsordningen.

Och föräldrarna bör aga sina barn?

All fostran måste bygga på flera element: Uppmuntran, tröst, förmaning, tillrättavisning och ytterst bestraffning. "Den som spar sitt ris, han hatar sin son." Det handlar i negativa termer om hat och kärlek. I positiva termer är aga ett uttryck för kärleksfull omvårdnad och omtanke.

Var går gränsen mellan aga och misshandel?

Det är en fruktansvärd fråga, och den bottnar i den metodiska bearbetningen vårt sinne utsätts för i samhället. Det finns ingenting som är så naturligt och ursprungligt som att föräldrarna tar ansvaret för sina barn, och att man i tidig ålder fostrar fram moralisk medvetenhet och moraliskt ansvarstagande. Detta kan naturligtvis inte ske utan personligt föredöme. Men det måste också till olika former av korrigeringar, d v s vissa böjelser måste tuktas om de inte ska åstadkomma skada.

Valet står inte mellan aga och inte aga. Frågan är *vem som ska aga, d v s, ska barnen underkasta sig föräldratvånget, eller ska de in i kamratdiktaturen? Den är hänsynslös och fri från alla former av kärlek. Frågan är också om samhället ska använda sina maktmedel för att forma individen som samhället vill. Eller är det föräldrarna som ska låta sina värderingar vara avgörande för barnens fostran?*

Vi upptäcker att samhällets våld sannerligen inte är lindrigt. Den värsta misshandel ett barn kan utsättas för är att matpaketet hänger på dörrhandtaget då det kommer hem från skolan, därför att föräldrarna inte vågar släppa in barnet i lägenheten.

Hur ser du på Guds barnbarn?

Som jag ser det, har de ofta varit mer gynnade än många andra. De har använt Guds barnbarn-filosofin nästan som ett avstamp för sociala privilegier. De Guds barnbarn som gnäller värst borde hålla tyst och visa större tacksamhet mot sina föräldrar. Om de inte haft sina föräldrar som gett dem ideal och skapat den atmosfär som fanns i deras hem, så hade helt säkert deras latenta gåvor aldrig kommit fram till den frigörelse som skett, och de hade inte haft den möjligheten att exponera och exploatera sina resurser.

forts. sid. 26

År 1974 var tonen en annan i Svenska Journalen. Då intervjuades också Arne Imsen men av ingen mindre än William Rigmark, som tillät honom tala utan att bli avbruten. Då blev Imsen kallad "en orädd herre, en djärv drömmare, en strategisk stridsman". Så snabbt kan omdömena skifta beroende på vad redaktörerna vill uppnå.

Bön är den kommunikation som anbefallts människan att utnyttja för att komma i rätt förhållande till Gud och i åtnjutande av hans löften. I nedanstående bibelstudium väcks en del frågor som bör leda till ärlig rannsakan och bättring:

Vad har det egentligen blivit av våra bönemöten, sammankomster i bönegrupper och bönekedjor, eller av den enskilda kammarens bön? Har denna goda sak som Herren i sitt ord har påbjudit, urartat till att bli vilket kafferep eller skvaller och tjatter som helst?

Bönens pla

Bibelstudium av
HANS LINDELÖW

Efter att ha hållit ett antal bibelstudier och möten där jag har undervisat om bönen, har jag uppmanats att också skriva om detta.

De tankar som har kommit till uttryck i mina bibelstudier har rört sig omkring just bönens plats och betydelse *i sitt sammanhang.*

Det handlar alltså inte om en "religiös aktivitet" som är skild ifrån den övriga verkligheten, utan Guds profeter, Herrens Jesu Kristi tjänare, ropar till Gud, åkallar och anropar Honom *mitt i* sina erfarenheter av nöd och lidande, ofta på ett vis som verkligen ger oss många goda och berömvärda exempel i den Heliga Skrift.

Men bönen kräver onekligen sin plats av avskildhet, och många gånger ger sig en sådan plats av sig självt, och vi har också av Herren

uppmanats att se ut en sådan plats åt oss:

— *Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare, och stäng igen din dörr och bed till din Fader, som ser i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.*

(Matt. 6:6)

Men hur bra det nu än är med bönen, hur god och riktig och oersättlig bönen än är, så finner vi i Jakobs undervisning en mycket skarp och allvarlig förmaning till de bedjande:

— *Varav uppkomma strider och varav tvister bland eder? Månne icke av de lustar som föra krig i edra lemmar?*

I ären fulla av begärelser, men haven dock intet; I dräpen och hysen avund, men kunnen dock intet vinna; och så tvisten och striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen.

Dock, I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra lustar förslösa vad I fån.

(Jak. 4:1-3)

våra lustar föra krig?

Hur ska vi kunna komma till Gud med sådana lemmar, vare sig det är armar eller ben eller hela vår kropp, och räkna med att Gud ska ge ett positivt gensvar till de skrikiga krav som vi på det viset demonstrerar?

Nej, vi måste nog retirera var och en, och ägna saken en allvarlig eftertanke innan vi nästa gång dristar oss till att träda inför den Heliges ansikte.

Och gör vi det, så ska vi nog finna att vad det vara må som vi bekymrar oss för, hur god och rätt vår sak än förefaller oss vara, så kommer vi i den Allsmäktige Gudens närvaro att komma till den smärtsamma och förskräckliga insikten att alltsammans bara är uselt, ruttet kött, som inte duger till någonting.

Varför?

Därför att vi har totalt missförstått Guds kallelse.

Hur då?

Jo, det vill nog till, som sagt, en allvarlig eftertanke.

Jakob, Guds och Herrens

Herren till honom: "Gå åstad och skaffa dig en trolös hustru och barn av en trolös moder; ty i trolös avfällighet löper landet bort ifrån Herren."

(Hos. 1:2)

I trolös avfällighet löper landet bort ifrån Herren!

Gudomligt perspektiv

Hosea hade en trolös hustru och barn av en trolös moder, vilket gav honom perspektiv på hur hela Guds församling förhöll sig till Gud.

Den tanken slår mig, att kanhända ville Herren Jesus Kristus åskådliggöra ett liknande exempel på nytestamentlig mark, när jag för några år sedan träffade en kristen broder som hade gjort den förfärliga erfarenheten att förälska sig i en människa som var lesbisk. Han kunde verkligen vittna om den oerhörda smärta som det innebar att se hur den käraste han hade gick bort i ett perverst förhållande. Det var hans erfarenhet, och Gud själv betygar gång

vidrigt och genomfalskt, när man tillskriver Gud helt andra egenskaper än Han verkligen har, och t o m ger Honom ett annat namn.

— *Mitt folk frågar sin stock till råds och vill hämta besked av sin stav; ty en trolöshetens ande har fört dem vilse, så att de i trolös avfällighet hava lupit bort ifrån sin Gud.*

(Hos. 4:12)

Vilket stöd finns egentligen för den pågående gudstjänsten? Vad utgör de bärande fundamenten i religionsutövandet? Är det Guds Ord, eller är det politikerna som styr? Är det Gud eller är det staten som försörjer de kristna?

— *De ropa icke till mig av hjärtat, allenast jämra sig på sina läger; de hava ångest för sin säd och sitt vin, men de äro gensträviga mot mig.*

(Hos. 7:14)

Säd och vin står som bild på ynglingar och jungfrur i Sakarja 9:17. Tonåringar — hur är det med den frågan, detta världsungdomsår; är

...ts och betydelse

Det är en förfärlig situation som blottlägges genom dessa ord, och som varje bedjande kristen i denna tid borde ta till sig med en särskild uppmärksamhet.

Skvaller och tjatter

Vad har det egentligen blivit av våra bönemöten, sammankomster i bönegrupper och bönekedjor, eller av den enskilda kammarens bön?

Har denna goda sak som Herren i sitt ord har påbjudit, urartat till att bli vilket kafferep eller skvaller och tjatter som helst?

Vad visar sig egentligen hos oss när vi beder till Gud?

Måste vi inte alla, var och en, erkänna att Jakob har rätt, när han riktar sin kritik mot dessa lemmar som är fulla av begärelser och där

Jesu Kristi tjänare, fortsätter sin undervisning:

— *I trolösa avfällingar, veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän.*

(Jak. 4:4)

Det är någonting hos de kristna som är så helt perverst, och Jakob karaktäriserar dem så: *I trolösa avfällingar.*

Kan man tänka sig ett tristare, sorgligare och bedrövligare begrepp än detta — trolöshet.

Trolöshet!

I denna kritik av Guds folk, har Jakob verkligen sitt stöd i Gamla Testamentets profeter. Och vi ska se litet på vad t ex Hosea säger om detta:

När Herren först begynte tala genom Hosea, sade

på gång i Skriften att han får göra den erfarenheten, kanske ännu värre i den yttersta tiden, när någon inte bara lämnar sin man eller hustru för en annan man eller hustru, utan för en homosexuell partner.

Är det bilden av svensk kristenhet 1985? Den har övergett Gud, och istället ingått ett homosexuellt förhållande med djävulen?

Utan tvekan finns det i alla fall orsak att lyfta fram och belysa de brister i gudstjänstlivet och bönemötet som redan Hosea anmärker på:

— *Och det skall ske på den dagen, säger Herren, att du skall ropa "Min man!", och icke mer ropa till mig: "Min Baal!"*

(Hos. 2:16)

Det finns någonting i själva åkallandet som är helt

det Gud som får råda, eller har tonåringarnas begär och önskemål prioritet i de kristna församlingarna och konferenserna, så att de styr valet av stil och uttrycksformer, istället för att låta sig formas av evangelium?

Att bedja illa

Trots allt bedjande och åkallande som förekommer, får Herren genom sitt ord konstatera:

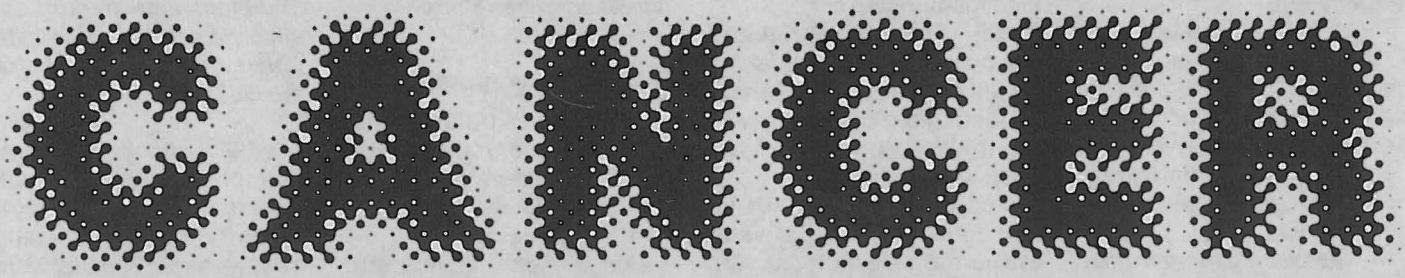
— *Allasammans äro de heta såsom en ugn, och förbränna så sina domare; ja, alla deras konungar falla, ty bland dem finns ingen som åkallar mig.*

Och det är verkligen samma mening som Jakob uttrycker med dessa ord: *Dock I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att*

forts. sid. 27

Cancer är en sjukdom som i sin gåtfullhet och obeveklighet genom hela historien spridit lidande, förödelse och död.

Cancer uppstår när helt oförklarligt några celler i människokroppen slutar underordna sig helheten och principen för kroppens sammanhållning ...

i församlingskroppen

Text: STINA FRIDOLFSSON

I Guds Ord används ofta liknelser och symboler. Men fördenskull är det inte fråga om haltande bilder som inte håller för djupare analyser och analogier.

Ta till exempel Paulus' undervisning, där han i andra brevet till Timoteus talar om cancer: *Men undfly oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med sådant komma att gå allt längre i ogudaktighet, och deras tal skall fräta omkring sig såsom ett kräftsår.*

På Paulus' tid visste man väldigt litet om cancer. Man såg olika yttringar av den, men hade ingen aning om hur den uppstod eller vad som egentligen hände med en kropp som drabbades av denna förödande sjukdom som nästan alltid ledde till döden.

I sin undervisning om församlingen, liknade Paulus ofta församlingen vid en kropp, där Kristus är huvudet. Därför var det också naturligt att han talade om olika avarter som sjukdom. Men varför valde han i detta sammanhang just *kräfta*?

Hur uppstår cancer?

För några månader sedan kom jag att se ett tv-program. Det var faktiskt en predikan som arbetat i mitt inre sedan dess. En mycket känd cancerforskare intervjuades. Han tillfrågades om han kunde redogöra för varför cancer uppstår i en människokropp. Han svarade ungefär så här:

Egentligen är det mycket underligt att cancer inte uppstår oftare än det gör. Alla celler i människokroppen får sina direktiv från en central i huvudet. De får order om att dela sig, hur långt delningen ska gå och vilken form den nya cellen får; allt beroende av var i kroppen cellen sitter, och vilken funktion den lem eller det organ har där cellen har sin plats.

Det finns ingen vetenskapsman som lyckats räkna ut hur cellen får sina mycket preciserade order, och varför den lyder, så att alla våra organ och lemmar fungerar och växer och förnyas som de ska. Men när en människa får cancer, tar det sig uttryck i att några celler helt oförklarligt slutar att lyda signalerna från huvudet. De börjar en egen aktivitet. De kan dela sig snabbt och effektivt, och visa en väldig livskraft. Felet är bara att de inte lyder lagarna i kroppen, och därför skadar och suger ut de friska vävnaderna. I värsta fall leder detta till döden.

Ja, ungefär så beskrev cancerforskaren denna fruktade sjukdom, som fortfarande är en stor gåta. Människokroppen är en skapelse som inte är lätt att utgrunda. Vi vet inte mycket om kräfta. Men vi vet att den uppstår när cellerna slutar lyda signalerna från huvudet.

Olydnad — kräftsår

Tänk vilken suverän undervisning Paulus gett! Tänk att den helige Ande, långt innan någon visste detta om cancer, ingav hedningarnas apostel att åskådliggöra de nedbrytande krafterna i församlingen med *kräftsår*!

Människor som är födda på nytt och lever i församlingsgemenskap, kan många gånger vara frestade att söka nya vägar och resurser till församlingstillväxt. Man startar bönegrupper med en ny form av meditation och lovsång som ska frigöra människans positiva krafter.

Det den genuina väckelseförsamlingen alltid förr tagit avstånd från när det gäller musik, mode, underhållning och annat som förr benämndes "världen", blir nu de källor man öser ur för att förnyas och vinna gehör och respekt.

Hemligheten till församlingens hälsa.

Den alltid lika angelägna, men ack så impopulära isoleringens väg som anbefallts Guds folk, är förutsättningen för att Kristi kropp, församlingen, ska bevaras frisk och sund.

Maktbegär, högmod och politiskt tänkande, frestar till allt annat än att böja sig under de lagar som gäller för kroppen: *Så utgöra ock vi, fastän många, en enda kropp i Kristus, men var för sig äro vi lemmar, varandra till tjänst.*

Varandra till tjänst! Något så omodernt och prosaiskt för en ung, stark, vacker, framåt och intelligent personlighet! Varför ska min vilja, min kraft och tid underställas någon annan? Jag kanske har en utomordentlig gåva, som kan göra att församlingen växer mycket fortare? Det låter förnuftigt. Så glömmer man att den som gav gåvan själv lärde sig lydnad genom sitt lidande. Till och med den syndfrie gudasonen underställde sig Faderns vilja, och lät sig tuktas för att bli lydig intill döden på korset.

Det var inte viktigast med stora folkskaror som ropade hosianna. Det absolut viktigaste för människosonen var att, oberoende av publikframgång eller lärjungarnas svek, fullborda Faderns vilja och vara lydig intill döden på korset. Därför har Gud upphöjt honom och givit honom det namn som är över alla namn. Och i kraft av det namnet föddes hans församling, med den förunderliga funktionen som Kristi kropp på jorden.

DET BÄTTRE...

forts. fr. sid. 9

slutsatser. Han förstod att kläderna var gjorda av skinn förutsatte att något slaktats. Gud öppnade alltså här på ett mycket tidigt stadium en väg till frälsning, till förblivande gemenskap med Honom. Givetvis på detta plan förebildligt och symboliskt, men dock en förblivande gemenskap med Gud.

Denna gudsupplevelse präglade frälsningskandidaterna. Den satte sin prägel på de två som fallit i första generationen, och satte även sin prägel på Abel. Det var ett i allra högsta grad personligt offer.

När han bar fram detta offer inför Gud, uttryckte detta hans medvetenhet om syndens verklighet, om syndens beskaffenhet och om dess konsekvenser. Han visste att det inte fanns några förutsättningar för människan själv att genom sina egna prestationer eller genom sin egen natur uppehålla gemenskap med Gud.

Kains misstag

Det var nu en ny epok, under fullständigt nya villkor. Detta erkände aldrig Kain. Han erkände aldrig att människan var ond. För honom var människan god, men hade råkat i en olycka eller vissa svårigheter, som hon kunde bemästra genom sina egna insatser, om hon knöt an till sin tradition i Edens lustgård och nalkades Gud på samma sätt som där. Så skulle hon över sitt liv och sin gärning ha Guds förblivande välsignelse.

Detta var Kains stora villfarelse. Och detta är den stora villfarelsen som i mycket stor utsträckning behärskar hela kristenheten idag. Man tror att man genom egen religiositet och sin egen fromhet traderar till årtusenden tillbaka i tiden. Och om man upprepar bönerna och liturgin, ska man få Gud på sin sida. Man ska få framgång och uppleva att människan egentligen är god om hon bara får hjälp att komma bort ifrån de olyckor som omständigheterna, tillfälligheterna och miljön har försatt henne i.

Kain sa så här: "Aldrig ska jag ge ett sådant offer; luktande, blodigt, förödmjukande, påminnande om döden. Tvärt om, jag ska ge Gud ett väldoftande offer; hans egen skapelse som påminner om livet, blommor, frukter av hans egen natur. Jag ska nalkas Gud på ett positivt sätt. På detta positiva sätt, genom att tänka positivt om Gud, positivt om människan och positivt om människans framtid, ska jag vinna Guds välsignelse och inte bara bli rik, men få *frid.*"

Detta ledde till en konflikt emellan Kain och Abel, en konflikt som till sist förde fram till den uppgörelse som måste komma. Kain var intellektuellt utrustad; han var en klok man. Han hade sinne för etik och estetik, för moral och skönhet. Han älskade det vackra och det sköna. Han var tjusad av allt naturen kunde erbjuda, och vad hans fem sinnen kunde registrera. Han utestängde ifrån sig alla påminnelser om fall, synd, nederlag, sammanbrott och kaos. Och så samtalade han med sin broder Abel som gick en helt annan väg.

Kains förslag

Kain ville definitivt inte utestänga Abel ifrån sin gemenskap. Vad han åstundade, var att få Abel över på sin sida — vinna honom för traditionen som han menade var deras skyldighet att slå vakt om och föra vidare. Traditionen från Eden. Han samtalade med Abel. Så här ungefär lät det:

— Käre broder, inte ska du och jag vara oeniga. Vi accepterar situationen som den är. Jag har förstått en del av Guds uppenbarelse. Du har din gudsuppenbarelse, och jag har min. Jag representerar en tradition, och du vill lansera någonting nytt, men det ska inte hindra att vi har gemenskap med varandra.

Och nu gör vi så här, Abel: Vi tar det som är bäst ur din gudstjänst och förenar och integrerar det som är bäst och det du kan acceptera ur min gudstjänst, så får vi en ekumenisk, bred gudstjänst, som våra vänner kan acceptera. Så får vi frid, sällhet, samförstånd och samarbete.

På det sättet, min käre broder Abel, ska vi tillsammans med samlade, goda krafter utveckla vår egen situation. Framför allt förbättra, utveckla och bruka jorden!

Då frågade Abel helt försiktigt Kain:

— Vem är det som har gett dig befallning om att du ska offra på det här sättet, och vem är det som har gett dig den här ekumeniska visionen?

Då blev Kain upprörd, och sade åt Abel:

— Så sekteristisk ska du väl inte vara! Du ska väl inte inbilla dig att du vet allt; att det du sysslar med är det enda riktiga. Är det bara du som har rätt?

Då sa Abel:

— Jag kan inte diskutera det här. Det är helt uteslutet, därför att jag har inte lagt till eller dragit ifrån det Gud har talat. Det är inte jag som har sagt, utan Gud har gett direktiv, och jag har ingen rätt, makt eller myndighet att ändra hans Ord. Därför kan jag heller inte anta din gudstjänstform, din teologi och dina offer.

Då sa Kain:

— Vi ska inte slåss om det här, utan vi ska vara toleranta nu, så tänker vi på det här en tid framåt och försöker efter en tid, då vi riktigt har analyserat våra positioner, åter ta upp samtalet för att få något positivt av det.

Kain kom igen, men då sa Abel:

— Det Gud har sagt ska inte diskuteras eller retuscheras. Det ska åtlydas och förkroppsligas. Därför har jag inget mandat eller några fullmakter att fortsättningsvis diskutera den här teologin med dig. Gud har gjort klart vad som är hans vilja, och det framstår så klart att *utan att blod utgjutes, gives ingen förlåtelse.*

Vad jag behöver är frid; en frid som är baserad på Guds löfte, och därför förstår jag att denna frid aldrig kan bli en verklighet, om jag inte får Guds förlåtelse. Jag vill inte att Gud ska ge sina sanktioner till mina egna prestationer. Inte till det åkerbruk eller den åkerjord som bär förbannelsens stämpel och prägel. Jag behöver frid och förlåtelse. Jag förstår att fallet är djupt och allvarligt, och kan aldrig leda till någonting annat än död. Därför ska du döden dö. Jag behöver förlåtelse genom Jesu Kristi blod.

Detta var innebörden i Abels vittnesbörd, för han vittnade om Honom som skulle komma; Försonaren.

Då inträffade den konflikt som måste komma. Inte bara det att kontaken blev bruten mellan bröderna, och man såg snett på varandra, utan Abel gick bort för att offra åt Gud, och då står det att *Gud såg till Abel och hans offer.* Det är ett märkligt uttryck att *Gud såg.* Det är självklart att Gud också såg Kains offer, och självklart så iakttog han Kains gärningar och såg hans attityd. Skillnaden är den att Gud *såg till* Abels offer. Han *såg* Kains offer, men han såg inte *till* det. Vad uttrycker det?

I Abels fall, uttrycker det Guds delaktighet. Abels offer var ett uttryck för Guds barmhärtighet, men också ett uttryck för hans vrede. Han såg till, han hade förbarmande med, därför att han hade delaktighet i, eftersom detta offer ursprungligen hade sprungit fram från hans egen uppenbarelse. Detta stod klart för Abel.

En ny och levande väg

Den Gud som såg till Abel och hans offer, hade

forts. sid. 27

RADIO MARANATA
— väckelsekanalen i etern —
Pg 49 14 21-4

LANDET RUNT

MARANATA-sång på Rinkeby-festivalen

Är jag i Sverige, eller har jag hamnat i något annat land? Det är frågan man ställer sig denna sommarvarma lördag förmiddag, när ett 100-tal nationaliteter har samlats på Rinkeby internationella torg.

Stämningen var hög från början, och när man gick runt de olika ståndena, kändes doften ifrån nationella specialiteter från de representerade länderna. Bland annat röken från de uruguanska korvarna, som låg på en fiffig grill, gjord av ett kluvet oljefat med hönsnät över.

Ja, uppfinningsrikedomen var stor. Ända ifrån förmiddagen och fram till midnatt underhölls det från stora scenen, och en stor högtalaranläggning förmedlade ljudet över halva Rinkeby.

Omkring femton meter från stora scenen, stod vi, några frälsta maranatavänner från olika länder, och delade ut traktater och bibeldelar på en rad olika språk. Dessutom hade vi radat upp biblar, kassetter och grammofonskivor på spanska, arabiska, m m.

Suget efter det sanna livet var mycket stort, och frågorna om Jesus haglade under hela dagen och natten. Agneta och Najib m fl hade fullt upp att svara på alla frågor som ställdes.

Kl. 13.00 hade vi fått tid att sjunga på scenen för hela denna stora folksamling, och ljudet av de spanska och arabiska väckelsesångerna tonade ut över en mycket uppmärksam och entusiastisk publik.

Vilken befrielse att få proklamera Kristus för alla dessa människor på deras egna språk. Det ljöd: Soy feliz, Cristo me salvó (spanska) — Ana far han, Jesva jalas ni (arabiska) — I'm so glad that Jesus lifted me (engelska) och — Jag är glad att Jesus frälste mig!

Bed till Gud för alla dessa som har fått ett frö sått i sina hjärtan; att det må växa och bära god frukt! Bed också för oss i Rinkeby att vi må följa upp detta enastående tillfälle som Gud gett, att vi får vinna själar för vår Herre, Jesus Kristus!

Fridshälsningar
Ulla-Britt Elkhalifi

Nytt barnomhändertagande

□ Det var rätt att omhänderta den nyfödda babyn, fastslog kammarrätten nyligen i ett uppmärksammat omhändertagandefall i Hede i Härjedalen. Babyn kommer därmed att kvarstanna i fosterhemmet på obestämd tid, alltmedan föräldrarna får finna sig i att samhället ansett deras klagan helt obefogad.

Kammarrätten fastslog därmed tingsrättens dom genom att förklara att föräldrarna inte visat att de verkligen kunnat sköta barnet.

Föräldrarna till babyn var djupt skakade och helt otröstliga när de fick beskedet. De betraktade det som ett olyckligt partstagande av domstolen i en privat familjetvist, eftersom det nämligen var mormodern som anmält föräldrarna till socialmyndigheterna för vanvård av barnet. Denna situation använde sedan samhället, anser föräldrarna, till att demonstrera sin makt att genom yttre diktat upplösa hela familjen.

— Man känner sig som en surrogatmamma som bara får föda barn åt andra, säger mamman.

Själva omhändertagandet var mycket dramatiskt. Fyra poliser tog sig in i det tillbommade huset genom att först krossa en fönsterruta. Barnet slets sedan ur föräldrarnas armar varefter det fördes bort av väntande socialarbetare.

Vad som fick myndigheterna att handla så drastiskt var förmodligen att föräldrarna sedan tidigare haft en del med socialmyndigheterna att göra. Fadern hade varit placerad i fosterhem och, som han uttrycker det, levt som en flyttfågel sedan åttaårsåldern. När han sedan gifte sig och fick den nu aktuella pojken accepterades detta inte av svärföräldrarna, som gjorde allt för att få familjen upplöst, till slut genom att kontakta socialmyndigheterna. De drog sig inte ens för att beskriva sin dotter som förståndshandikappad. Hon var dock inte mer förståndshandikappad än att hon tidigare arbetat som hemsamarit.

När föräldrarna upplevde sin situation som mest desperat, uppsökte de Gamla Bro och Arne Imsen för att få hjälp. Detta föll dock inte socialmyndigheterna i Hede i smaken som därmed förklarade att nu hade man verkligen fått bekräftelse på att man handlat riktigt.

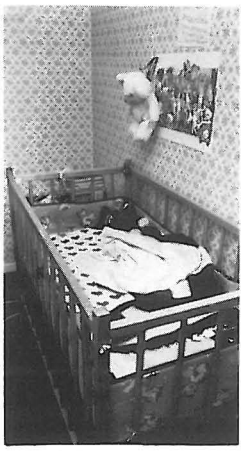
— Maranata är en liten religiös sekt som inte går att jämföra med andra samfund, det är svårt att ta dem på allvar, utropade socialchefen Sören Backlund irriterat i pressen inför Arne Imsens ifrågasättande av den rättsliga grunden för barnomhändertagandet.

Socialchefen menade med andra ord att kritiken var obefogad därför att det var Arne Imsen och Maranata som kom med den. Hans uttalande var faktiskt ganska avslöjande för mentaliteten.

Andra kritiker av myndigheternas barnomhändertagande anser att det måste vara Sverige det är fel på och inte Arne Imsen. Det är ju för beklämmande att Sverige inte har någon annan institution än Arne Imsen att vända sig till för föräldrar som förlorat sina barn till samhället.

Familjens försvarare, advokat Claes Borgström, slår fast att fosterhemsplaceringdefinitivt inte är något sätt att skapa varaktiga lösningar av familjeproblem. Det leder i stället bara till att man konserverar gamla problem och skapar nya mycket större. Vad samhället borde göra är att genom praktiska hjälpåtgärder överbrygga eventuella brister i själva det biologiska hemmet. En sådan plan saknas dock helt.

Domslutet kommer att överklagas till regeringsrätten, och om inte föräldrarna får gehör för sin klagan där, tänker man vädja ända till Europarådet.

Nu gapar sängen tom efter lille Fredrik som omhändertagits för samhällsvård. Nej, inte omhändertagits utan stulits, säger pappan.

Kuslig kedjereaktion

I DN för den 20 juni 1985 kunde man läsa följande:

Genetisk fosterdiagnostik genom DNA-analys bör få äga rum fritt. Att abortera ett foster som har ett fel, allvarligt eller lindrigt, kan ur moralisk synvinkel inte vara värre än att abortera ett "felfritt" foster utifrån den fria aborträtten i Sverige.

Det hävdar Svea Hovrätt i sitt yttrande över gen-etikutredningen.

Så är vi alltså där redan. En omoralisk och omdömeslös lagstiftning inom ett område får kusliga kedjereaktioner som vi knappt vågar ana konsekvenserna av. □□□

Mord i humanitetens namn

Författaren Berit Hedeby, känd och omdebatterad i samband med att hon dömdes till ett års fängelse för dråp sedan hon hjälpt en svårt handikappad journalist att ta sitt liv, har startat en ny förening för aktiv dödshjälp. Föreningen heter Informationscentrum Exit, och ska sprida information om rätten att själv bestämma över sin död.

— En stor majoritet, även inom kyrkan, vill att dödshjälp ska finnas tillgänglig vid fall av obotlig och smärtsam sjukdom, påstår Berit Hedeby, som tog initiativ till denna nya, "radikalare" förening, sedan aktionsgruppen "Rätten till vår död" blivit så försiktig att den inte längre förespråkar aktiv dödshjälp.

Berit Hedeby påpekar också att många gamla idag går omkring med skräck för att bli liggande på långvården, berövade rätten att bestämma när de inte vill leva längre. De skulle känna sig tryggare om de fick rätt att bestämma när och hur de ska dö, menar denna apostel för mord i humanitetens namn.

Att tala om trygghet för dem som är hjälplöst beroende av samhällets vårdapparat, när den tryggheten endast ska bestå i snabb och smärtfri avlivning, är en cynism som påminner om nazismens rationella metoder att röja obekväma människor ur vägen.

Den lösning Berit Hedeby presenterar som barmhärtighetsåtgärd, verkar närmast konstruerad för att skona dem som egentligen bör ta naturligt ansvar för vård av föräldrar, släktingar och grannar, när de behöver anhörigas och nästans vård och stöd för att överleva.

Har människan något egenvärde idag, oberoende av sin funktion i produktionsapparaten?

Kamp för hemundervisning i Sovjet

AV Celestine Bohlen
Washington Post Service

Moskva-myndigheterna i sovjetiska fjärran östern har arresterat föreståndaren för en liten församling av etniska tyska pingstvänner efter att föräldrarna i gruppen tog sina barn ut ur den sovjetiska skolan, enligt källor i Moskva.

Pastor *Victor Walter*, 34, var en av de tre män som arresterades den 10 december i Chuguevka, nordöst om Vladivostok, nära den japanska sjön, enligt resande som nådde Moskva nyligen. De andra två släpptes senare, men pingst-källor sade att Walter, en f d maskinist med nio barn, fortfarande hålls kvar p g a anklagelser om att han stått för religiös undervisning av barn.

Åtta pingstväns-familjer beslutade samfällt, enligt uppgift, att taga 27 av sina barn ur den lokala skolan efter att dessa hade uppgett att de blivit trakasserade, och i en del fall slagna av skolkamrater som retade dem för deras religiösa och etniska bakgrund.

Föräldrarna skrev till myndigheterna och gjorde anspråk på att kunna undervisa barnen på egen hand. Sovjetunionen har drivit en hård linje mot alla försök att ta barnen ut ur skolan, särskilt om det finns ett religiöst motiv.

Beslutet att ta barnen ur skolan och den därpå följande arresteringen fattades mot slutet av en månadslång hungerstrejk av medlemmarna i Pingstförsamlingen som har kämpat i nästan två år för rätten att lämna Sovjetunionen.

Gruppen av pingstvänner flyttade till fjärran östern för flera år sedan, från central-Asien, där de hävdar att de har blivit utsatta för återkommande trakasserier p g a sin evangeliska religion. Många av familjerna har varit i Ryssland längre än två generationer, och många talar inte längre tyska, men de säger att de vill emigrera till Västtyskland.

Källor har uppgivit att barnen hamnade för sig själva i skolan när man började undervisa i en "ateistisk tilläggskurs" och att de blev retade av skolkamraterna som kallade dem "fascister" och "brun-pest".

På senare tid har kritiska artiklar dykt upp i den lokala pressen.

I februari 1983 hotades fem par att bli åtalade som olämpliga föräldrar, vilket, om talan förs vidare, kunde leda till att de med tvång separerades från sina barn. Inga sådana anklagelser har dock förts fram.

Men kort efter den varning som myndigheterna utfärdat, ansökte hela församlingen om att få emigrera till Västtyskland, dit de säger sig ha inbjudningar från släktingar. När de inte hade fått något svar i september 1983, påbörjade de sin första gemensamma hungerstrejk som varade i tio dagar.

De hotade med ännu en hungerstrejk i januari 1984, men myndigheterna förmådde dem att komma av sig genom att lova att de inom några få månader skulle få tillåtelse att resa, familj för familj.

Men i april 1984 fick de veta att alla deras ansökningar hade avslagits. När de igen lämnade in sina sovjetiska medborgarskapspapper, blev flera av männen i gruppen och några av kvinnorna dömda till 400 rubel (mer än 4.000 kr) i böter för att de inte hade sina papper i ordning.

RAPPORT UTIFRÅN

I september inledde gruppen en andra hungerstrejk; den här gången på en månad. Eftersom de bara drack vatten, förlorade varje person i genomsnitt 9 kg i vikt, och en 35-årig man förlorade 15 kg.

När de nu försvagades, måste många i gruppen stanna hemma ifrån arbetet, och då hungerstrejken var över, den 14 oktober, hade 24 blivit avskedade och församlingen stod där med bara sju arbetande medlemmar.

Mot slutet av deras senaste månadslånga hungerstrejk som började 15 november, var bara en av pingstvännerna, en kylskåpsreparatör, fortfarande i arbete. De andra levde på vad de kunde odla och de få djur som de hade som livförsäkring.

Få av de uppskattningsvis 30.000 pingstvännerna och baptisterna som har ansökt om emigration de senaste 15 åren, har varit framgångsrika.

Det enda firade undantaget är det med familjen Vashchenko från Sibirien, som rusade in på USA:s ambassad, förbi de sovjetiska vakterna i juni 1978, och sökte asyl.

Familjen tilläts till slut att emigrera 1983. Uppskattningen av antalet pingstvänner i Sovjetunionen varierar mellan 128.000 och 300.000. Officiellt har 33.000 låtit registrera sig hos de statliga myndigheterna, men det är många fler som vägrar att underkasta sig lagen som gäller för religionen där.

F ö berättar översättaren av denna artikel, är det så att utom de två månadslånga fastorna — "hungersstrejkerna" som tidningen IHT upplyser om, företog de sig en lika lång fasta — "hungersstrejk" i februari -85.

Muslimerna på orten lär ha en sådan respekt för dessa syskon att de bugar sig djupt för dem när de möter dem på vägen.

Myndigheterna har också det problemet med dem att det finns inga som tar hand om de utslagna, alkoholister och andra, så bra som denna församling. Så trots all motsättning så finns även ett visst beroende.

Övers. från Washington Post Service HANS LINDELÖW

VAD ÄR DIN...

forts. fr. sid. 19

Guds barnbarn-filosofin är något utomordentligt fint. Den kan man göra karriär och skaffa sig framgång på. Att komma och påstå att det är föräldrarnas fel, visar ju hur fruktansvärt snedvriden den är.

Kan man inte tänka sig att föräldrarna ägnat för mycket tid åt sitt arbete, så att de försummat barnen?

Det är klart att det i hela vår tillvaro ligger många faror. Det är väl ingenting anmärkningsvärt att predikanterna blir överambitiösa en och annan gång. Det ska man ju vara tacksam för. Vi ska väl inte underskatta eller kritisera dem för deras insatser.

Å andra sidan är det väl självklart att det i varje hem finns anledning för unga människor till opposition. Men att revoltera mot sitt barndomshem behöver ju inte nödvändigtvis leda till att man förkastar hemmet eller gudstron.

Jag var också uppfostrad i ett hem där det var synd att gå på bio och teater. Allt som avvek från det programmerade var synd. Men jag kan inte påstå att jag tagit någon skada.

Men jag erkänner att det jag upplevde i barnaåren och vad jag senare mötte då jag växte upp så småningom, kom att leda till en väldig dualism. Mina föräldrar hade ett fattigdomsideal som jag aldrig såg någon annanstans. De levde i en värld så långt borta ifrån exempelvis denna konkurrens och karriärvärld som man över huvud taget kunde komma, och de delade med sig av allt.

Sedan när jag kom upp i tonåren och blev äldre, upptäckte jag att pingströrelsen var någonting helt annat. Som någon sa, utvecklades en fromhetstyp, vars kännetecken var att ropa halleluja och äta prinsesstårta. Det kristna livet blev ett slags filmatisering. Det var som att sitta i en salong och se på film och beundra hjältarna på duken, och man var inte medengagerade annat än som åskådare; som beundrare eller belackare.

Men har inte den typen kännetecknat Maranata?

Gud vare lov att inte jag är skulden till det. Jag har motverkat det med hela min personlighet från första början. Det var detta som gjorde att vi fick dessa fruktansvärda strider i början. Jag kunde inte tänka mig att Maranata skulle bli ett pingstsamfund i miniatyr. Jag ville inte applicera pingströrelsens verksamhetsmodell på Maranata. Och ännu mindre var jag intresserad av anglosaxisk eller amerikansk väckelsekristendom.

Anser du att pingströrelsen har avfallit?

Jag vill inte säga att pingströrelsen har avfallit, eftersom jag inte har tro på pingströrelsen. Pingströrelsen existerar. Den är en rörelse utan att vara förankrad i någon väckelse. Därför skiljer jag på pingströrelsen och pingstväckelsen. Då jag talar om pingstväckelsen menar jag inte den nutida generationen, som alltmer tenderar att förväxla samhällsengagemang med församlingsengagemang.

Är inte det ökade samhällsengagemanget ett led i en toleransutveckling?

Vilket fint prat att kalla det toleransutveckling! Det är ju en långt gående avtrubbningsprocess det handlar om, när kristna börjar välja politiska medel för sitt agerande.

Har pingströrelsen förvärldsligats när man nu accepterar att gå på bio? Är det fortfarande synd?

Vad jag skulle ha sagt var bara att det här ytliga syndabegreppet då var djupt motiverat i den historiska situationen vi befann oss. Vi tog avstånd ifrån förvärldsligandet, och vi såg detta som en nödvändig försakelse. Men denna försakelse var inte ett offer. Det var en livsbejakelse, så vi hade glädje i detta.

Sedan är det helt uppenbart att tendensen till stereotypisering blev uppenbar då man uppställde de här yttre normerna, ett slags kollektivets minimoral, och krävde ett visst beteende för att bli accepterad som trovärdig medlem. Då inställde sig ett mycket djupare och allvarligare problem. Det man tog upp var det jag skulle vilja kalla för *det heta blodets synder,* och lät dessa bli orsak till officiell församlingstukt, medan *det kalla blodets synder* tilläts förekomma ganska hänsynslöst.

Vi vet ju att människor uteslöts för att de tjuvstartade äktenskapet och 'föll i synd', som det hette. Det var väldigt svårt att förstå, för om man sätter det i relation till andra problem som hör människolivet till, möter man inte tillnärmelsevis samma moraliska indignation på andra områden. Jag har ännu inte hört att någon blivit utesluten exempelvis på grund av girighet. Tvärt om förefaller det nästan som att girigheten i vissa fall är en förutsättning för god gemenskap och framgångsrik tjänst.

Det här är ett djupgående problem. Om man överger den sanna basen för rättfärdiggörelsen och helgelsen, kommer som ett spöke moralfilosofin och de här effekterna. Då blir också resultatet t ex det vi kallar Guds barnbarn.

Detta är frågor som är helt avgörande för en väckelserörelse. Om våra barn fostras in i ett beteendemönster som vi överlämnat i arv åt dem. Därför är det så viktigt att vi lever i *väckelse.* Enda sättet att leva i väckelse, är att leva i *nåden*, och förutsättningen för nåden är *krisen.* När man inte längre upplever kriserna, är stagnationen ett faktum och förnyelse kan aldrig äga rum.

Men tillhör inte kriserna det andliga barnastadiet? Vi ska ju lämna kristiderna?

Ju äldre man blir i frälsningen, desto djupare blir kriserna. De blir mer djupgående och av allt allvarligare karaktär. Men det stora problemet är att många kristna, för att komma undan kriserna, blir garvade. Det är allenast krisen som kan leda fram till förnyelse.

Det stora problemet med samfund är att de aborterar bort krisen och därmed livet. Om man inte aborterade krisen, utan vågade släppa fram den, skulle situationen bli annorlunda. Man skulle inte få så fina, präktiga medlemmar. Men man skulle få syndare frälsta av nåd, som skulle uppleva frälsningsglädjen på ett mycket djupare och sannare sätt. Den människa som förlorat syndamedvetandet är förlorad som person.

BÖNENS PLATS...

forts. fr. sid. 21

kunna i edra lustar förslösa vad I fån.

Här är det verkligen allvarliga tillrättavisningar som jag själv, först och främst, finner orsak att stanna och bekänna mitt skuld inför. Finns det över huvud taget någon anledning att hoppas att en svensk man eller kvinna ska kunna träda fram på något uppriktigt vis inför Gud, sommaren 1985?

Då får vi nog söka upp den plats av ödmjukhet och förkrosselse som forna tiders bedjare gjorde, eller rättare sagt, tvingades göra.

Den stora fiskens buk väntar på sin Jona! Lejongropen väntar på sin Daniel! Vilken plats finns där att agera övermodigt eller demonstrera sin fåfänga?

Ära vare Gud! Jordens sköte väntar inte på sin Människoson!

Han har kommit — Jesus Kristus. Han är uppstånden ifrån de döda *...och han sitter på Guds högra sida, han manar ock gott för oss.* (Rom. 8:34)

Vi har en förebedjare, vars himmelska, översteprästerliga ämbete inte kan klandras på någon punkt, och *han manar ock gott för oss*, säger Skriften.

Vi har en Frälsare som är ett levande föredöme, och som vill ta hand om var och en av oss.

Damaskusvägen väntar inte heller längre på sin Paulus, inte fängelset i Filippi på sin omvände fångvaktare, men din väg väntar på dig!

Och Gud vill lära dig att åkalla Hans namn. Amen.

ETT DOP I HELIG...

forts. fr. sid. 13

Många föds som original, men dör som kopior på grund av världens likriktning. Men Gud vill ha oss till original. Och det blir vi när vi tar korset på varje dag och bär det. Kämpar med det. Det tynger. Men vi måste bära det, för det finns ingen frälsning utanför korsets budskap. Det finns ingen frälsning i världen. Det finns frälsning bara under korsets banér.

Har du upplevt korsets budskap? Har det gått över ditt liv, så att du kan tacka Gud för korset. Bära det och lida tillsammans med Jesus. Vi behöver lida med honom för att kunna ingå i hans härlighet. Det är där vår kamp ligger. Vi ska fullkomnas med Jesus Kristus och frälsas undan allt annat omkring oss.

I tidsålderns avslutning är människorna allt mera besatta av andemakten i världen. Vi ser hur den egoistiska människan spelar ut sina kort. Vi ser synden och det sataniska, fräcka vilddjuret som besätter enskilda människor. Det går utför för människan i världen. Men för den som följer Jesus går det ständigt uppåt och hemåt genom allt.

I Galaterbrevet skriver Paulus i kap. 6:14;*Men vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres Jesu Kristi Kors, genom vilket världen är korsfäst för mig och jag för världen.*

Det är på detta vis vi ska bli sanna efterföljare. Sanna korsbärare i Jesu efterföljd. Och så väntar kronan. Segerlönen, då vi får livets krona till arvedel. Det är annat än vilddjurets märke som kommer att opereras in i handen på den lojale världsmedborgaren. Vi får livets krona, och lönen ska delas ut till dem som följt Lammet varthelst han sänder honom eller henne. Som följt Lammet; inte vilddjuret i tiden.?

Ge DITT bidrag till MISSIONEN Pg. 44 10 05-6

DET BÄTTRE OFFRET

forts. fr. sid. 23

omsorg om människan och om Jesus Kristus. Det fullkomliga uttrycket för det som ägde rum i tidens begynnelse, skedde på Golgata, då Gud visade att han såg till mänskligheten genom Jesus. I denna gärning uppenbarade han sitt sanna väsen, sina egenskaper och sin fullständiga myndighet att bestraffa allt det onda. Försoningen är ett faktum. Ingen är utestängd — hela mänskligheten är inkluderad.

Om människan inte blir frälst, beror det på att hon i stället för att acceptera den personliga frälsningen knyter an till en tradition. Till kyrkornas traditioner, eller andra traditioner som på ett eller annat sätt fräckt och rebelliskt förklarar att människan är god.

Genom vissa insatser inom psykologi och sociologi, kan människan höja sig och förbättra sin egen situation. Hon tror att om hon griper tag i problemen och förenar sig med alla de goda krafter som finns på jorden, och med alla dessa goda krafter gör anspråk på Guds namn och myndighet — då ska hon så småningom nå fram till målet. Människan ska på det sättet, genom inre utveckling, nå fram till den punkt där hon har kristnats dithän att Messias kan komma och upprätta sitt rike.

Kains väg är traditionens och ekumenikens väg. Men Kains väg har också ett mål. Han invigde den, och varje generation har utvecklat denna väg. Den har blivit allt bredare. Så småningom är man framme vid målet. Då visar det sig att den inte ledde till det nya Jerusalem. Genom generationerna har den fortsatt efter Kains riktlinjer, och har sin slutstation i Babylon.

Den väg Jesus inledde — en ny och levande väg — den går till Jerusalem, den Eviga Staden, det Eviga Hemmet. Det beror på att han genom sitt blod har invigt en ny och levande väg, och det är på den vägen han har fört oss in, för att vi ska gå vidare. Den nya och levande vägen är ingen opersonlig guld- eller asfaltväg. Den nya och levande vägen är personlig, för den är Jesus själv.

Därför upptäcker vi att det som redan sägs i begynnelsen, i Abels och Kains offertjänst, det får sin mäktiga manifestation i Jesus Kristus.

Abel förstod att offret måste vara högst personligt, och det förstärks ytterligare då vi ser på Jesus. Jesus är den levande vägen, och det är vårt personliga förhållande till honom som uteslutande och helt bestämmer vart vi är på väg och vilken destination vi har. Så är då Jesus VÄGEN, SANNINGEN och LIVET!

Det behövs en förnyad syn på synden och dess fruktansvärda följder. Då blir det stort att få var frälst. En förnyad syn på den egna ovärdigheten. Då blir det nåd att få var Guds barn. En förnyad syn på Frälsaren. Då blir det ofattbart, att han är min. En förnyad syn på vad som gavs oss i frälsningens stund. Gud blev vår fader.

Glädje tillfyllest!

Vi är inte frälsta för att få glädje. Vi är frälsta för att undkomma den tillstundande vredesdomen och för att få tjäna Gud utan fruktan, medan vi lever på jorden. Glädjen får vi på köpet. Vi skall inte söka efter den. I stället skall vi försöka att följa Jesus, så nära det är möjligt, och fasthålla Herrens löften med en helig envishet. Då skall vi få erfara, att glädjen kommer som en naturlig följd. Vi har rätt att vara glada. "Glädjen eder i Herren alltid", skriver Paulus. Likväl är det många kristna som ingen glädje har, och därför tror de, att hela kristendomen är en inbillning. Det behöver inte vara det. Och dock är det onaturligt, att ett Guds barn inte skulle känna någon glädje.

Glädjesprång

Ett barn som aldrig ler mot sin mor och som aldrig gör några glädjesprång, det är ett onaturligt barn. Låt oss söka efter anledningen till den uteblivna glädjen.

Hos många beror det på att man har missförstått allt detta om frälsningsglädjen. Man trodde, att det skulle vara en ständig ström av idel saliga känslor. Det är i stället en gjädje under smärta, en fröjd under bävan, en glädje över att jag får vara Guds barn, trots att jag inte är som jag borde. En glädje över att jag får äga Guds frid i mitt hjärta. "Såsom bedrövade, men dock alltid glada."

Den som inte är helt viss om sin inställning till Gud kan naturligtvis inte ha någon glädje i Gud. Och anledningen till ovissheten är, att man söker i sin känsla efter det man i stället skulle söka i Guds ord. Vem kan med ledning av sitt eget hjärta bli riktigt förvissad? Ett människohjärta liknar många gånger ett marknadstorg. Där ropar så många röster. Nej, har vi gått in på Guds villkor och gjort som Ordet säger, så var säker på, att han står vid sitt löfte. "Kan du ej tro så helt som du vill, tro som det står. Vila vid ordet, sedan var stilla. Tron genom mörker går."

Inre visshet

Då kommer också den inre vissheten. Andens vittnesbörd i vårt hjärta. "Sedan I nu haven kommit till tron, haven I såsom ett insegel undfått den utlovade helige Ande, vilken är en underpant på vårt arv, till förvissning om, att hans egendomsfolk skall förlossas, hans härlighet till pris."

Många har stängt till för den stora glädjen, därigenom att de dragit sig undan den öppna bekännelsen. Man kunde väl vara en lika god kristen, fast man var det i hemlighet, Var det inte andligt högmod att ta en så hög bekännelse i sin mun? Var det inte i alla fall klokt att vänta, tills man fick se, om man blev bevarad? Det är ett stort fel med hela detta resonemang: Det stämmer inte med Guds Ord. Där står det, att genom munnens bekännelse blir man frälst. När det gäller motiveringen till att sätta ljuset under skäppan, så är den i de flesta fall inte sann. Även om lögnen är omedveten, så gör det inte saken mycket bättre. Människohjärtat är ett otroligt illfundigt ting. Pröva ärligt inför Gud, och du skall finna att det är helt andra ting än dem du anfört, som hindrar dig från att hissa den korsmärkta fanan. Är det inte människofruktan? Är det inte tanken på att man kommer att fordra mera av dig, sedan du bekänt dig till Kristus? Då blir du läst som ett öppet brev. Är det inte ett försök att komma igenom till ett billigare pris och slippa smäleken från den oomvända världen? Ett försök att vinna kronan utan att bära korset? Jag är övertygad om, att till många skulle glädjen komma som ett brev på posten, om de ärligt gick in för en klar bekännelse.

Olydnad mot Anden är också ett hinder för glädjen. Kanske har vi känt oss manade att tala med någon om Gud. Men vi ville inte och försökte inbilla både oss själva och Guds Ande, att vi inte kunde. Men Anden manar aldrig till sådant som vi inte förmår. Eller vi har blivit påminda om något i det förflutna som borde klaras upp. Men vi är rädda för skammen och försöker glömma. Ibland gäller det livskallelsen. Vi är inte eniga med Gud om den. Gud kallar oss till en livsuppgift, som kanske innebär liten lön och andra personliga offer. Vi går vår egen väg. Men Anden som manade oss blir bedrövad, och vi förlorar frälsningsglädjen. Den stund vi böjer oss och lyder, är linjen klar, och vi kan åter få tacka för nåden och vara glada i Herren. Guds väg är alltid den bästa.

"Förr var jag gladare i Gud än jag nu är", suckar många kristna. "Jag vet ingenting som är i olag, det är bara så gammalt och självklart allting." Det behövs en förnyelse då, en förnyelse av nöden. Jag menar en förnyad syn på synden och dess fruktansvärda följder. Då blir det stort att få vara frälst. En förnyad syn på den egna ovärdigheten. Då blir det nåd att få vara Guds barn. En förnyad syn på Frälsaren. Då blir det ofattbart, att han är min. En förnyad syn på vad som gavs oss i frälsningens stund. Gud blev min fader. Himlen blev mitt hem och Jesus min förtrogne vän. "Öppnade ögon, Herre, mig giv!" Ty inför Guds ansikte är det sannerligen glädje tillfyllest.

Text:
MARIA ERIKSSON

NÅGRA TANKAR...

forts. fr. sid. 15

kom till fängelset så jämrade de sig inte över sitt oblida öde. De klagade inte heller över hur ond världen var som behandlade dem så orättvist. De hade ju bara gjort en god gärning.

Domarna lät slita kläderna av dem, och man piskade dem med spön. Sedan kastade man in dem i den innersta fängelsehålan och satte fast deras fötter i stocken. Tänk dig själv in i deras situation. Jag undrar hur du och jag skulle reagerat. Hade vi bedit och lovat Gud med sång, tror du? Knappast. Men det var vad Paulus och Silas gjorde. Nakna och sargade i en kall och fuktig fängelsehåla kunde de lova Gud med sång. Vilken frälsning! Vad var orsaken till deras glädje? Jo, de var fyllda med den Helige Andes kraft. Det finns ingenting annat som kan så bära oss genom lidande och förföljelse. Resultatet blev ju också fantastiskt. Fängelsets grundvalar började skaka; alla dörrar öppnades och allas bojor löstes.

Fångvaktaren blev så gripen, att han blev frälst med hela sitt husfolk och alla lät också döpa sig, Apg 16.

Här kan du se vilket resultat det blir om Guds folk lovsjunger Jesus i stället för att knota och klaga. Om du börjar lova Gud i församlingen kan det hända att du får motstånd. Det finns alltid "brandsläckare" i församlingen. Jag har själv erfarenheter av den sorten.

När jag var ung flicka, så var vi på somrarna samlade till "ungdomsveckor", som det hette på den tiden. Ungdomarna var tillsammans en vecka och fick bibelundervisning. Vi bad tillsammans till långt in på nätterna och många blev andedöpta. När vi sedan kom hem till församlingen fulla av lovsång och inspiration möttes vi av en iskall attityd av många. Till och med s k äldstebröder var motståndare till vår lovsång. I sanningens namn skall sägas att alla var inte likadana. Men tänk, när en ung människa möter något sådant i församlingen, vilka konsekvenser det kan få för hela livet. Antingen går hon rakt ut i världen eller så bestämmer hon sig för att söka efter livskraften på annat håll. Jag fick nåd att överleva besvikelsen. Gud vare lov.

Om vi fortsätter att läsa bibeln i Apostlagärningarnas tredje kapitel, så kan vi se att Petrus och Johannes botade en ofärdig man. Han hade varit ofärdig från moderlivet och aldrig kunnat bruka sina ben. Petrus sade till mannen: *"Se på oss!"* Mannen tittade på dem, och förväntade att få någonting. Men Petrus sade: *"Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens namn: stå upp och gå,"* Apg 3:6.

Mannen blev helad och gick och sprang och lovade Gud. Folket blev utom sig av häpnad. När Petrus såg det så passade han på att predika. Han höll en dundrande predikan i Andens kraft och bad folket: *"Gören bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade,"* Apg 3:19.

Förföljelse

Men medan Petrus predikade kom prästerna och tempelvaktens befälhavare och sadducéerna över dem. Lägg märke till vilka som kom över dem — prästerna, tempelvaktens befälhavare och sadducéerna. Det var de religiösa ledarna på den tiden. De tålde inte att Petrus och Johannes undervisade folket och förkunnade uppståndelsen ifrån de döda.

Typiskt! Känner du igen bilden? Det eviga klassiska exemplet. De blev satta i fängelse till följande dag, men hör och häpna! Av dem som hade hört Petrus predikan kom 5000 män till tro. Det var männen som räknades. Hur många kvinnor och barn det var, står inte skrivet. Men vi kan väl enas om att det var ett givande väckelsemöte. Tala om massfrälsning! Och alltsammans började med att mannen som suttit vid Sköna porten i hela sitt liv och tiggt blev helbrägdagjord. Ära vare Gud!

Det blev rannsakning och Petrus och Johannes blev strängeligen förbjudna att vidare tala i Jesu namn till någon människa. Men de lovade ingenting. De svarade bara: *"Om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma; vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi hava sett och hört,"* Apg 4:19.

Petrus och Johannes fick sedan gå, för hela folket prisade Gud för det som skett. Tänk dig att flera tusen människor prisade Gud för det som skett, så de kunde inte finna någon utväg att straffa dem. Tidigare står det att när de (d v s prästerna & co) förstod att de var olärda män ur folket och var så frimodiga, förundrade de sig. Men så kände de igen dem på att de hade varit med Jesus.

Uppfyllda

Tänk, vilken underbar påverkan Jesus haft på dem! De fruktade inte för någonting. De hade varit tillsammans med Jesus och till råga på det blivit uppfyllda med den Helige Ande på pingstdagen. Och de levde i Anden fortfarande. Kanske du tänker att de var särskilt priviligierade. "Å, om jag hade fått vara tillsammans med Jeus, hur annorlunda allting då skulle vara med mig", tänker du. Men det är inte sant. Vi är precis lika priviligierade. Vi har samme Ande och samma möjligheter. Jesus Kristus är ju densamme i dag.

Jag skulle vilja rekommendera dig att läsa Ef 1 från vers 17:

"Och min bön är att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig, och att han må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstån hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder, huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, och huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro — allt i enlighet med den väldiga styrkas kraft, varmed han har verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska världen, över alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande. Allt lade han under hans fötter. Och honom gav han åt församlingen till att vara ett huvud över allting — åt församlingen, ty den är hans kropp och är uppfylld av honom som uppfyller allt i alla."

Gåvorna

Här kan du se vilken maktställning församlingen har. Till slut vill jag säga: Gud välsigne dig att ta till vara de rättigheter du har i Kristus Jesus. Han har gett oss allt med sig. Det finns gåvor till var och en i församlingen. Det står till var och en, alltså är du inräknad.

Vi måste ta till vara det som han har gett oss. Gåvorna skall användas till församlingens uppbyggelse. Då blir den i stånd att vinna andra. Vi skall vinna en stor skörd för himmelen innan Jesus kommer. Jag kan i alla fall inte nöja mig med mindre. Vi måste som Guds församling göra gemensam sak att vinna människor. Det är det allra viktigaste som finns. Låt inte djävulen lura dig in i partisinne, modlöshet, feghet, fruktan eller någonting annat som hindrar dig att utföra det verk som du blivit kallad till. Vi får inte heller bli apatiska över ondskans framfart. Nej, nu gäller det att bli rustad för den sista striden. Skörden är mycken, men arbetarna äro få!

Jag har en Frälsare;
mitt hjärta stegrar
sin sång i höga jubelrop,
ty se
vi gå framåt, framåt till nya segrar.
Med oss är Gud, med
Honom segra vi.

Rättelse

Översättning av artikel ur International Herald Tribune 28/12-84.

Bilden på sidan 38 i MR 1/85 har felaktig ortsangivelse. Chuguevka — inte Angnevka. (Som jag har fått veta i Moskva.)

Ett skolminne:

Per-Arne Imsen
—Jag var bara 14 år...

Tage Erlander

Mitt möte med TAGE ERLANDER

Det är inte många skolpojkar som fått samma chans som PER-ARNE IMSEN här berättar om från sin skoltid — mötet med den nyligen bortgångne statsministern:

Det var en bedövande känsla när dörren öppnades. Där, i dörrposten stod den långe, ståtlige statsministern...

Jag var bara 14 år. Skolfröken hade gett alla elever i klassen uppgift att intervjua någon.

— Ni kan välja vem ni vill — mamma, pappa, skolsyster, rektorn eller vem ni vill...

— Fröken, viftade jag ivrigt med armen, jag vill intervjua statsministern! sa jag.

— Nej, nu ska ni inte hitta på några dumheter. Det måste du väl förstå, Per-Arne, att det kan du inte göra.

Nå, efter en vecka hade fröken förstått att jag faktiskt tänkte intervjua statsministern. Det blev konsultation hos rektorn och genomgång av de frågor jag nedtecknat.

Nu var statsmin isterns dörr vidöppen. Ett så stort och fint arbetsrum hade jag aldrig sett. Den store statsministern i det stora rummet fick mig att känna mig pytteliten. Jan, som skötte bandspelaren, kände likadant.

Vi började gå in i rummet i riktning mot det mörkbetsade skrivbordet som var stort som en landningsbana. Den mörkblå, tjocka heltäckningsmattan dämpade de nervöst stapplande stegen.

— Vi sitter väl här i sofan, sa Tage Erlander. Jag stänger av alla telefoner, så vi slipper bli störda.

Vi ställde våra frågor och Erlander svarade som om det var en viktig intervju för New York Times. Hans mänskliga värme och tålmodiga lyssnande på våra frågor fick oss snart att känna oss helt lugna. Nervositeten for all världens väg. Det gjorde också de tjugo minuter vi fått av sekreteraren.

Men Erlander fortsatte lugnt och uttrycksfullt att berätta om hur det var när han gick i skolan; vad han tyckte om svenska TV-program, varför inte kyrkan skilts från staten, osv.

Tiden gick och bandet tog slut. Det var dags att bryta upp. När vi lämnat rummet, var det inte svaren, utan hans personlighet som var det bestående intrycket.

Tage Erlander var en landsfader. Han representerade en generation som hade sina rötter i en djup väckelsetradition. Han utstrålade en värme som dagens kalla, akademiska politiker är helt i avsaknad av.

En generation som inte känner Josef har tagit över.

Tyvärr.

Text:
CHRISTINA IMSEN

Visste du ...

att när ett barn ska födas, hänger det faktiskt inte så mycket på modern om hon ska orka krysta fram sin livsfrukt eller inte.

En barnmorska sa till mig en gång: "Kraften kommer uppifrån!" Orden etsade sig in i mitt minne. Jag minns att jag log inom mig över hennes kloka, befriande påstående.

Jag tyckte på något vis hon träffat mitt i prick. Det var ett lugnande besked, precis i rätt stund, då det faktiskt handlade om en bit av kamp mellan liv och död.

Mina tankar fördes snabbt vidare, till ett annat förlossningsögonblick. Genom alla mänskliga ansträngningar att nå Gud och blidka Honom, att genom "eget" idogt arbete i alla former försöka mätta själens stora längtan efter liv, trotsas urgamla traditioner och människopåfunder ändå till sist av detta faktum: kraften till människans inre förlossning kommer rakt uppifrån, från Gud själv!

Vad har då människan att göra? Så här börjar kören på en gammal sång:

Öppna ditt hjärta, bekänn med din mun ...

Då blir du förlossad, genom Jesu Kristi blod som utgjöts för *din* frälsnings skull. Förlossningen *är* ett faktum, du har fått liv, men verkligen inte genom din egen kraftansträngning, utan från en högre kraftcentral.

Min vän, släpp dig till, just nu för denna gudomliga kraft som du tidigare knappast kunde ana verkningarna av.

Men — då blir också för dig Jesu egna ord en välsignad verklighet, där Han säger:

"SE, JAG GÖR ALLTING NYTT!"

Rättelse

till Fred Örtegrens artikel "Den nya människan" i förra Midnattsropet nr 4/85.

I förra numret av Midnattsropet insmög sig ett fatalt fel i Fred Örtegrens artikel "Den nya människan". Ett helt stycke föll bort mellan uppslaget på sidan 12 och fortsättningen på sidan 23. Vi publicerar här det bortfallna stycket, och ber samtidigt så hemskt mycket om ursäkt för vårt slarv.

Den materialistiskt inriktade människan kan inte ge den rätta diagnosen på människans problem, som är synden. Än mindre kan hon ge den rätta hjälpen, frälsningen i Jesus Kristus.

Istället börjar man åter hävda arvets betydelse. Man överbetonar omfattningen av genetiska sjukdomar, samtidigt som man överskattar sin förmåga att förutse konsekvenserna av de genetiska manipulationer man kan åstadkomma. Det är sant att vår kunskap om människans genetiska sammansättning har ökat sedan 2:a världskriget och att många vanföreställningar om människans natur har eliminerats. Samtidigt är möjligheterna oräkneliga att missbruka den nya kunskapen, och helt säkert har många nya felaktiga föreställningar om människan tillkommit.

Det finns således verkligen skäl att frukta ett upprepande av nazi-tidens omänskligheter, möjligen i mer sofistikerade och mindre uppenbart anstötliga former.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm. Tel: 08 - 23 52 30
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 18.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter, onsd o. lörd.)
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00, fred 20.30-21.00, lörd 22.30 - 23.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30
Arabiska: Fred 20.30 - 20.45
Spanska: Fred 20.45 - 21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.00 - 8.30, Torsd 8.00 - 8.30, Sönd 9.00 - 10.00
Arabiska: Fred 16.30 - 17.00
Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8
GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell
Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)
Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08 - 37 49 00, 37 58 31

EKEBY

(20 km öster om Helsingborg)
Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 768 88)
Post och besöksadress: Haberga 3, Box 45, 260 51 Ekeby
Telefon: 042 - 768 88
Postgiro: 58 32 01 - 9

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA
Tel: 019 - 964 72
Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium i Örebro, sönd 11.00 på Humlegården, 19.00 Väckelsemöte i Örebro. (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2
MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa.

Lilla Bageriets brödbutiker:
Norr: Hjorttorpsv. 1, Örebro.
Telefon: 019 - 11 27 33
Öster: Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19
Radio Maranata FM 95,3 MHz: Tisd 20.00-21.00, onsd 9.00-10.00, torsd 20.00-21.00, fred 9.00-10.00, lörd 20.00-21.00, sönd 9.00-10.00

JÖNKÖPING

Postadress: Box 3085, 550 03 Jönköping
Besöksadress: Mogatan 7 Habo.
Telefon: 036 - 466 78

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, lörd 19.30 bön o. bibelstudium, sönd 19.00 Väckelsemöte. Övriga möten se annons GT.
Adress: Warfvingska Villan, Apotekaregatan 17
413 19 Göteborg
Telefon: 031 - 41 48 08
Postgiro: 41 43 63 - 2
Radio Maranata, 94,9 MHz: Torsd 14.45 - 15.45, fred 11.30 - 12.00, 17.15 - 18.00
Telefon: 031 - 41 48 08

LJUNGSBRO

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium, Torsd. 19.30 Väckelsemöte, Lörd. 20.30 Bön
(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)
Post- och besöksadress: Jakobslunds Gård
590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 -3
Telefon: 013 - 652 92, 681 61

NORGE

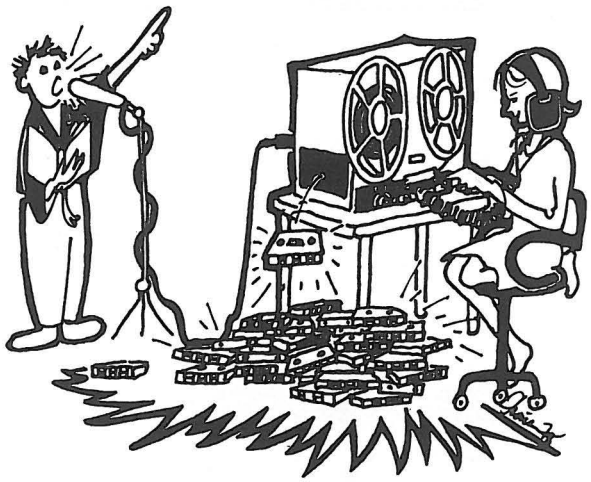
Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

Sommarkonferensen
PÅ KASSETT!

Du kanske av någon anledning inte har möjlighet vara med på sommarkonferensen i Stockholm, men önskar få del av vad som händer där. Då kan du beställa hela konferensen på kassett! Bibelstudier, predikningar och väckelsemöten bandas, förutom att vi hoppas få ut sångkassetter med den ojämförliga, levande väckelsesången.

Beställningsadress:

MRM Box 344, 101 24 Stockholm

KOM HIT UT

Text:
MÄRTA
BERG-STRÖMMARE

Nu jag sjunga vill om vännen framför andra
Och jag önskar att det röra må din själ
Se hans lockar våta är av daggens droppar
Ty i syndens natt han kom att göra väl.

Kör:
Hör han kallar dig — Kom hit ut!
Sångens tid är här, se vintern tagit slut
Hör han kallar dig — Brudgummen
Gör dig redo, se jag kommer snart igen!

Springande han kommer till dig över bergen
Intet hinder är för stort, han älskar dig
Se nu står han där och skådar genom gallret
Med sin kärlek vill han helt befria dig.

Hör, din vän begynner nu att tala till dig
Manar dig att lyssna ty han nära är
Ber dig vakna och ge akt på tidens tecken
Frukterna på fikonträden mogna är.

Mycket hastigt skall det ske — ett anskri ljuder
Uti härlighet och glans han bland oss är
Den som älskar honom, rycks då till hans möte
Himlens skyar oss till Lammets bröllop bär.

Kör:
O, jag sjunga skall — den nya sång
Lammets pris och ära, evigheten lång
Han är värdig den — hyllningen
Vännen framför alla andra — Brudgummen!

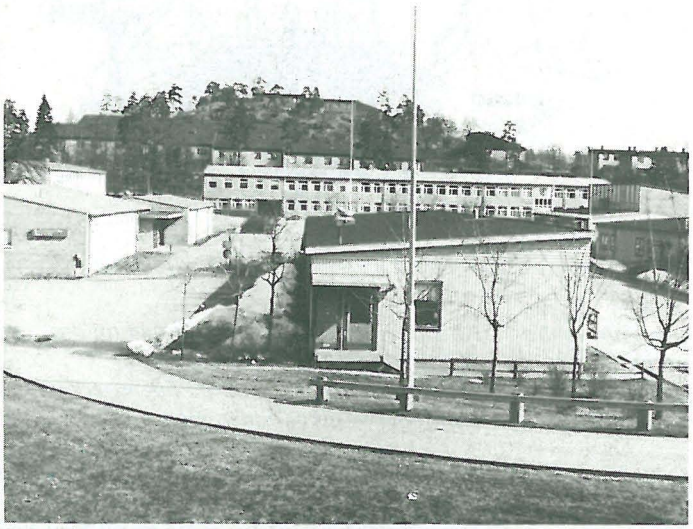
Välkommen till Stockholm!

Foto: Reino Jillker

Sommarkonferensen 13 - 21 juli -85
BJÖRKSÄTRASKOLAN, Ⓣ-Bredäng

Björksätravägen 22—54, SKÄRHOLMEN

Möten DAGLIGEN
kl 11.00, 15.00, 19.00

Simultantolkning: engelska, spanska, franska, arabiska.

Björksätraskolan erbjuder stora möjligheter för logering, parkering, uppställning av husvagnar och uppsättning av tält. På området finns också servering, försäljning av matvaror m m och allt som behövs för camping. Strax intill ligger Bredängs camping och Mälarhöjdsbadet.

Vill du veta mera, ring tel. 08-88 22 10!

När Du kommer till Stockholm, passa på att besöka Maranataförsamlingens evangelisationscenter

GAMLA BRO

Hotell Pilgrimshem Lågprishotellet i City
5 minuters gångväg från centralstationen * Nattjour
Gamla Brogatan 27, Ⓣ-centralen Tel. 08-23 52 30
Välkommen!

RADIO MARANATA

Radio MARANATA sänder över Stockholm på
Citysändaren, 88 MHz
Tisd 8.30 - 9.00, tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00,
fred 20.30 - 21.00, lörd 22.30 - 23.00
Järvasändaren, 91,2 MHz
Tisd 8.00 - 8.30, tors 8.00 - 8.30, sönd 9.00 - 10.00